

Adventes Vēstis

2013. gada Novembris, #11 (213)

Vienoti Kristus
cerībā

MŪSDIENU
DRAUDZES
IZAICINĀJUMS

TICĪBAS
FESTIVĀLA
LABDARĪBAS
PASĀKUMS

VESELĪBA:
MUGURAS
SĀPES

VISPASAULES
JAUNIEŠU
KONFERENCE
ĀFRIKĀ

INTERVIJA
AR ĀRIJU
GLĀZERU

Latvijas ziņas	4
Tēma	8
Intervija	12
Vārds mācītājam	15
Bērniem	18
Jaunieši	20
Ģimene	22
Veselība	23

Atvērti dažādībai

Pārskatot šajā AV numurā ievietotās ziņas, nonācu pie secinājuma – cik dažāda ir kalpošana mūsu draudzēs! ALFA kursi, atvērto durvju dienas, svētku pasākumi, brīvā laika pavadīšana bērniem, jauniešu aktivitātes, pasākumi ģimenei un veselībai. Domāju, ka ikviens, kas meklē idejas, šeit kaut ko varēs atrast!

Taču numura tēmā esam aicināti padomāt, vai mēs kā draudze esam atvērti ne tikai dažādai kalpošanai, bet arī dažādiem cilvēkiem?

Man ir draugs invalīds. Vienmēr esmu domājis, kur ir robeža starp to, ka viņš ir vienkārši atšķirīgs, un kur ir jāsāk viņu integrēt jeb iekļaut mūsu sabiedrībā, draudzes dzīvē? Svētrunas laikā viņš bieži sēž aiz durvīm. Kad jautāju

par to, viņš atbild: „Kāda jēga, es tāpat neko nedzirdu un nesaprotu!” Šādā brīdī parasti samulstu, jo nesaprotu, ko varu darīt, lai viņš justos labi. Numura tēma palīdzēs mums iejusties šādu cilvēku vietā un varbūt kaut ko izmainīt savas draudzes vidē – gan fiziskajā, gan garīgajā, lai ikviens pie mums sajostos kā mājās.

Mainīties savā dzīvē, domāšanā, mainīties visai draudzei – par to ir grūti domāt un neiespējami izdarīt. Tomēr par mums, grēka sasistajiem, pieejamo risinājumu pastāstīs Viktors, un garīgo muskuļu treniņam noderēs Ārija Glāzera dzīves pieredzes stāsts. Bet, ja rūpīgi izlasīsi visu līdz galam, ceru, ka dažādībai izritināsi paklājiņu un izpildīsi kādu muguras vingrojumu kompleksu. Nemāki? Arī tam šajā numurā ir risinājums.

Ansis Roderts

Adventes Vēstis

ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu Savienības biļetens.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.
Iznāk reizi mēnesī.
Tirāža: 900 eks.

Galvenā redaktore:
Tatjana TOMSONE

Redakcija:
Aidis TOMSONS
Ansis RODERTS
Ģirts ROZNERIS
Ivo RODERTS
Līviya BALTRUŠAITE
Māris DEBNERS
Māriete LIPSKA
Valda REĶE

Izdevējs:
Adventistu Latvijas draudžu
savienība, izdevniecība
PATMOS

Adrese:
Baznīcas ielā 12a,
Rīgā, LV-1010,

E-pasts:
adventesvestis@inbox.lv

Tālrunis:
67240121

Iesūtītos materiālus redakcijai
ir tiesības rediģēt. Par reklāmas
izvietošanu uz 4. vāka zvanīt pa
tālruni 67240130.

Vilnis Latgalis
Adventistu Latvijas draudžu
savienības bīskaps

Piederēt Kristum

Ir aizvadīta gadskārtējā lūgšanu nedēļa adventistu draudzēs visā pasaulē. Lasījuma noslēdzošās tēmas izskaņā tika uzdots retorisks jautājums: „Kā mēs varam aizsniegt pasauli, kas, šķiet, aizvien mazāk interesējas par evaņģēliju?”

Tas patiešām ir milzīgs izaicinājums! Varētu pat teikt – „neiespējamā misija”. Taču Bībeles pravietojumi nepārprotami liecina par iespaidīgu Dieva draudzes uzvaru tieši pasaules vēstures noslēdzošajā posmā, īsi pirms Kristus otrās atnākšanas. Iegūtā uzvara nav viegla un nenāk bez cīņas. Būtībā šī cīņa, kura aizsākās debesīs, ne uz brīdi nav norimusi. Cīņa turpinās joprojām, varētu pat teikt, ar pieaugošu spēku, un tā ir cīņa par katru cilvēku šajā pasaulē. Mums visiem, gluži tāpat kā Kristus Viņa zemes dzīves laikā, ir tikai viena iespēja, kā dienu no dienas piedzīvot uzvaru pēc uzvaras. Apustulis Pāvils to, Svētā Gara iedvesmots, izsaka šādi: *” Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu, Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.”* (Romiešiem 12:1-2)

Pieņemot Dieva plānu savai dzīvei un, atsaucoties Svētā Gara aicinājumam, pilnībā nododot sevi, savu dzīvi un kalpošanu Dieva rokās, atsakoties no visiem materiālisma laikmeta izaicinošajiem kārdinājumiem padoties egoismam, izpriecē mīlestībai un visur valdošajam lepniecības garam – tā ir mūsu vienīgā cerība, iespēja un panākumu atslēga. Labā ziņa ir tā, ka uzvara pieder Kristum, un Viņa klātbūtnes apsolījums (Mateja 28:20) joprojām ir spēkā!

Gluži nemanot atkal ir pienācis Adventes laiks. Kristiešiem tas ir īpašu iespēju laiks, jo tas ir arī cilvēku atvērtības un garīgu meklējumu laiks. Būtu ļoti neapdomīgi, ja mēs neizmantojam iespēju uzrunāt savus tuvākos cilvēkus, draugus, kaimiņus, kolēģus vai pat nejausus sarunu biedrus, lai dažos vārdos vai nelielos mīlestības darbos apliecinātu Kristus nozīmi savā un viņu dzīvē.

Viena no iespējām cilvēku iepazīstināšanai ar kristietības vērtībām, ko ar labiem panākumiem pielieto vairākās Latvijas adventistu draudzēs un arī studentu vidē, ir „Alfa kurss” jeb mazo grupu evaņģelizācijas programma. Tajā ietilpst gan kopīgas vakariņas, gan Bībeles tēma, gan diskusijas grupās par aplūkotajiem jautājumiem. Tā kā Alfa kurss notiek dažādu konfesiju draudzēs, tad sākuma tēmas par Jēzu kā Dieva Dēlu, Viņa krusta nāvi un augšāmcelšanos, kā arī par Bībeli, ticību un lūgšanām, ir kopējas visām konfesijām. Bet, apmeklējot Alfa kursa programmu adventistu draudzēs, cilvēkiem ir īpaša iespēja vairāk uzzināt par Kristus otro atnākšanu, tās tuvumu un nenovēršamību, par Dieva nemainīgajiem likumiem un īpašo svētību dienu sabatu. Tā ir programma, kura patiešām darbojas un dod iespējas arī draudzes locekļiem praktiski iesaistīties kalpošanā un kopā piedzīvot Dieva glābjošo spēku darbībā.

Meklēsim un izlietosim katrs tās mazās iespējas, ar kurām mēs saskaramies mūsu ikdienā, „lai Dieva spēks mūsu nespēkā varens parādītos” un Kristus Vārds katru dienu tiktu pagodināts, un arvien vairāk cilvēku Viņu iepazītu un pieņemtu par savu Glābēju!

Novēlu visiem AV lasītājiem īpašas Dieva klātbūtnes svētības šajā laikā un drosmi būt „redzamiem” Kristus sekotājiem!

Gaidāmie pasākumi

15. decembris

Kora *Cantamus* Ziemassvētku garīgās mūzikas labdarības koncerts sadarbībā ar *ziedot.lv* pl. 15:00 LU Lielajā Aulā.

8.-18. janvāris

Desmit lūgšanu dienas. Vairāk informācijas www.TenDaysofPrayer.org

Sludinājumi

- Vēlos iepazīties ar kādu draudzes brāli no 25- 32 gadu vecumam. Pašai 22 gadi. Ir bērni. Mans tālr. Nr 26794644.
- Vēlos lūgt ticīgo māsu vai brāļu palīdzību, vēlos ļoti mācīties, bet trūkst finansiālā atbalsta. Ja kādam ir ieinteresētība, tad vēlams rakstīt uz e-pastu: meitenitis@inbox.lv.
- Pārdodu vienistabas dzīvokli pie Māras diķa, Mārupes ielā 47, 2. stāvs, 30 kv.m., mazi komunālie maksājumi, ziemā ap 60Ls, izremontēts, ar visām ērtībām, plastikāta logi. Cena 23'000 eiro. Iespējams barters vai maiņa. Tālr. 22063718.

Jaunatnei!

Mīļie jaunieši! Ļoti priecājos un pateicos par jūsu ierašanos Talsos! Tas ir Dieva plāns izraut no vienatnes un būt kopā.

Jūs esat pavasaris, ziedēšanas vara. Izmantojiet šo iespēju Dievam par godu! Katram no jums Dievam ir plāns skaistu mērķu īstenošanai jūsu dzīvē. Viss atkarīgs no izvēles un paklausības.

Sabata rītā, ierodoties dievnamā, biju pārsteigts – tik daudz jauniešu! Jūs izskatījāties skaisti, nopietni, svētījušies. Lūgšana. Dziesmas... Svētruna no mācītāja Hamiltona. Viņš nemitīgi atgādināja: „Jēzus ir ceļš. Jēzus ir labais Gans. Jēzus ir dzīvības Maize. Jēzus ir dzīvības Ūdens. Jēzū ir viss, lai Tevi un mani glābtu!”

Šai jaunatnes sanāksmei bija mērķis. Izmantojiet svētīšanos, lūdziet viens par otru būt par „dzīvu, Dievam patīkamu upuri...” (Rm. 12:1)

Ernests Negribs

Rudens pateicības svētki Imantā

Kā jau katru gadu, arī šoruden, 26. oktobrī, Rīgas 3. draudzītē svinējām Rudens pateicības svētkus. Mūs apciemoja brīnišķīgi dziedātāji. Priecājamies, ka M. Zariņa ģimenes kvartets varēja visus iepriecināt ar savu brīnišķīgo dziedājumu un stiprinošām liecībām. Tāpat pateicība Jānim Brumakam par viņa slavas dziesmām. Mūs iepriecināja arī Rīgas Doma kora skolas audzēkne Krista Lubiņa, un, protams, neizpalika arī mūsu pašu vietējo draudzes locekļu slavas dziesmas Dievam.

Programma sastāvēja no mācītāja Alfrēda Jākobsona uzrunas „Par visu esiet pateicīgi!”. Pēc tam sekoja sadraudzības brīži, pārdomājot Gara augļa labās īpašības, kura pamatā ir mīlestība. Pārdomājām, kā Pāvils mīlestību attēlo: kā augli, no kura izriet visas pārējās kristiešu labās īpašības (prieks, miers, pacietība...). Šie labie tikumi ir mīlestības izpausme un gluži kā sulīgs vīnogu ķekars vīnogulājā veido vienotu Dieva doto vērtību sakopojumu. Tie izaug no kopējā mīlestības koka, un katra īpašība ir kāds cits mīlestības attēls. Secinājām, ka arī mēs gribētu būt kā tāds skaists, labi nogatavojies auglis, kas pilnīgi atrodas Kristū un mīl kā Viņš mīl. Cik augsti standarti! Bet ir vērts uz to tiekties.

Programmas laikā katrs saņēma Bībeles pantu ar kāda Gara augļa rakstura īpašību, ko līdzdalīja citiem. Piemēram, sarkanās krāsas lapiņas bija par mīlestību, oranžās – par prieku utt. Uz katras lapiņas bija arī loterijas numuriņš, un rezultātā katrs arī ieguva kādu rudens velti no krāšņā galda.

Sakarā ar Rudens pateicības svētkiem bijām arī sagatavojuši pateicības dāvanības visiem Imantas kultūras un atpūtas centra darbiniekiem (pavisam 15 cilv.), kuru telpas izmantojam vairāk nekā 12 gadus. Dāvaniņā bija divi žurnāli, grāmata Lielā cerība, apelsīns, bukletiņš par draudzi un pateicības kartiņa. Kopumā bijām ļoti pateicīgi par svētīgo sabata dienu.

Mārīte Lipska

Alfas kursa nedēļas nogale

Šobrīd Rīgas 1. draudzes telpās notiek piektais Alfas kurss. Alfas kurss tiek rīkots daudzās konfesijās, un tā mērķis ir iepazīstināt cilvēkus ar Dievu, Bībeli un kristietību. Viens no jaukākajiem pasākumiem ir nedēļas nogale, kura parasti notiek ārpus baznīcas telpām. Rīgas 1. draudzes Alfas kursa nedēļas nogales notiek Usmā. Skaistā vietā, pie Usmas ezera, padomju laika skolā un ļoti skaistā baznīcas ēkā. Pasākums notiek no piektdienas vakara līdz svētdienas pusdienlaikam. Kopā tiek pētīta kāda konkrēta tēma, parasti tā ir par Svēto Garu. Tiek dziedātas daudz dziesmas, vadītas diskusijas, ir laiks personīgai sarunai ar Dievu, tiek uzdoti jautājumi mācītājiem un veiktas īpašas aizlūgšanas sveču gaismā. Šoreiz mēs varējām aizlūgt par sev svarīgām lietām un Svētā Gara izliešanu kopā ar Vilni Latgali, Ivo Rodertu, Andreju Āriņu un Valdi Zilgalvi. Parasti lielākā jautrība ir pie klātajiem galdiem vai nakts pastaigās pa neapgaismotajām takām. Protams, lielākais ieguvums ir jauni domubiedri un Dieva bezgalīgās mīlestības apzināšanās.

Inguna Ievīte-Andersone

Brīvdienu nedēļa

Salacas draudzē jau vasaras nogalē tika rīkots pasākums „Atvadas vasarai – klāt skolai!”. Bija atnākuši apkārtējo māju iedzīvotāju bērni, kā arī no pilsētas. Priecīgā gaisotnē kopā pavadījām visu pēcpusdienu dažādās aktivitātēs. Bērni savstarpēji iedraudzējās.

Turpinot jau iesākto, Salacas draudzē tika organizēta skolēnu Brīvdienu nedēļa ar mērķi nodrošināt vērtīgas aktivitātes brīvdienu laikā, kā arī iepazīstināt viņus ar Dievu. Nodarbībās tika iekļautas dziesmas, Bībeles tēmas ar eksperimentiem, rokdarbu darbnīca, našķu pagatavošana un kopīga baudīšana, spēles un teātra studija, kā arī vēl kopīga filmiņas skatīšanās par delfīnu. Katru dienu atnāca 11-15 bērni, kuri tika sadalīti divās vecuma grupās, un paralēli ar viņiem strādāja divas skolotājas un palīgi. (Īpašs prieks bija, ka palīgu vidū bija arī ar draudzi nesaistīta kāda bērna mamma un vecmamma.) Tā gandrīz četru stundu laikā bērni bija ieguvuši daudz jaunu zināšanu un prasmju, kā arī paspējuši viens ar otru sadraudzēties.

Visu sagatavoto bērni ar prieku un lepnumu atrādīja saviem vecākiem, kuri ieradās uz Brīvdienu nedēļas noslēguma pasākumu sestdienas priekšpusdienā. Vecāki bija ļoti atsaucīgi, un pasākums bija pildīts ar prieku un sirsnību. Īpaši priecīgi vecāki bija par bērnu paveiktajiem labajiem darbiņiem, kurus bērni tika aicināti darīt, neko vecākiem iepriekš nesakot un neprasot, bet slepeni, tikai pieliekot padarītā darbiņa vietai klāt papīra sirsnīņu ar bērna vārdu.

Mācītāja Dagnija Lapa uzsvēra ģimenes vērtību nozīmīgumu un novēlēja bērniem paturēt savās sirsnīnās tos labos principus, kurus viņi šeit ieguva.

Turpmākai sadarbībai bērni tika aicināti arī uz nākamajām nodarbībām, kurās bērniem tiks dota iespēja atkal gatavoties kādam pasākumam, šoreiz ADRA organizētajam, to bagātinot ar saviem priekšnesumiem.

Inese Uibu

Zvaigznītes pie Briēžiem

Aplūkot govīs dzemdētājas, skatīties, kā tiek savākts tonnām piena, samīļot teliņu, pavizināties uz zirga un pašam stūrēt traktoru – diez vai daudziem rīdziniekiem ir iespēja baudīt šādu „ekskluzīvu”. Rīgas Piedzīvojumu meklētājiem ir bijusi iespēja to visu izbaudīt.

Šī nebija pirmā reize, kad Piedzīvojumu meklētāju klubs „Jūras zvaigznes” devās ciemos pie Valmieras „Briēžiem”. Tiem lasītājiem, kas nezina – piedzīvojumu meklētāji ir bērni vecumā no 5 līdz 9 gadiem. Viņi mācās par Dievu, kalpo Viņam un kopā pavada brīvo laiku. Jūras zvaigznītes apvieno gan Rīgas 1. un 5. draudzes bērnus, gan arī aicina savā pulkā jebkuru gribētāju.

Ekskursija 27. oktobrī bija īpaši gatavota. Vispirms Rīgas un Valmieras bērni tikās jaunizveidotā dabas izglītības centrā „Vecupītes” pie Valmieras, lai dotos kopīgā pārgājienā pa Gaujas nacionālā parka takām un arī dažādās rotaļās iepazītu vietējo dzīvo dabu. Bija garšīgas pusdienas, gatavotas turpat uz ugunsкура.

Pēc tam visi devās ciemos pie viesmīlīgās Cīruļu ģimenes lauku saimniecībā „Briēži”. Tur arī bija visas sākumā minētās „ekstras” un ne tikai tās. Bija iespējams doties galvu reibinošā braucienā ar trosi pāri gravai. Bērniem patika lēkāt pa īpašu „siena māju”. Ugunskurā tika cepti kartupeļi, un bezgala garšīga bija rupjmaize ar saimniecībā ievāktu medu un, protams, pašu gotiņu doto pienu. 220 govīs vienkopus redzēt nemaz tik bieži nesanāk. Bija jau vairākas stundas pāri noliktajam laikam un pilnīga tumsa, kad negribīgi bērni kāpa automašīnās, lai dotos prom.

Lūkojos uz viesmīlīgo saimnieku ģimeni un domāju, ka viņi noteikti savās mājās bieži uzņem eņģeļus. Tik ļoti varēja šeit piedzīvot Dieva doto mīlestību.

Aidis Tomsons

Draugam atvērtās durvis

Jņ 15:14 Jūs esat Mani draugi, ja jūs darāt, ko Es jums pavēlu.

26. oktobrī pēcpusdienā Bauskas draudze pulcināja uz jaunu, nu jau trešo atvērto durvju dienu. Šoreiz ar moto” Meklēju draugu”.

Sirsnīgi tiek sagaidīts katrs atnācējs, bet sevišķs prieks par bijušā kora „Laudate Dominum” dziedātājiem, jo mūsu sadarbība ilgst jau vairākus gadus.

Mācītājs Ainis Kaspars svētrunā atgādina brīnumaino stāstu no Lūkas 5:17-20 par neatlaidīgiem draugiem, kuri paralizētā biedra dziedāšanai izvēlējās neparastu metodi – nogādāt viņu lielā ārsta Jēzus priekšā caur jumtu, jo ļaužu pūļu pārpildītais pagalms un apkārtnē citu iespēju neļāva. Jēzus uzslavē šos draugus. Paralizētais, ko atnesa, bija fiziski un emocionāli nospiests, viņa dzīve visādi bija apstājusies. Viņš neredzēja izeju, bet Jēzus viņam atdeva visu: gan mieru sirdī, gan fizisku spēku un dzīvesprieku. Jēzus kļuva viņa Draugs.

Kāpēc gan neizmantojot iespēju iedraudzēties ar Dievu un iepazīt Viņu?

Azaida laikā raisās stāsti par spilgtām, neaizmirstamām draudzības izpausmēm. Mijas gan amizantas, gan paskumjas atmiņas par mūsu dzīvēs notikušo. Kāda māsa gatava dalīties skaudrī piedzīvotajā, kad tuvs cilvēks acīmredzami iet postā, nevienu padomu nepieņem, un tikai karstas jo karstas lūgšanas un ticība, ka Dievs mūs neatstās, spēj jauno karstgalvi glābt. Atrisinājums ir lēns un prasa pacietību un neatlaidību, bet brīnišķīgs. Jēzus ir un paliek īstais DRAUGS cauri laikiem. Varenī izskan „Dievs ļoti mīlē it visus ļaudis” un citas ticības un pateicības dziesmas. Nākošo atvērto durvju reizē ir iecere runāt par veselīgu uzturu.

Ināra Dimante

■ Bīskaps uzrunā draudzi

Latgales sirdi

Pēdējā oktobra sestdiena bija īpaša Rēzeknes un Ludzas draudzei, jo Rēzeknē viesojās Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības jaunievēlētais bīskaps Vilnis Latgalis ar ģimeni.

Uzruna bija par to, kā darīt Dievu zināmu Latvijā šodien. Nevis Viņa Vārdu, bet būtību.

Pasaule līdzinās bēdīgi slavenajam kuģim Titānikam, kas uzpeldēja aisbergam, un tajā radās sūce, kas izraisīja kuģa bojā eju. Tāpat ir ar mūsu Zemi. Mēs šobrīd dzīvojam laikā, kad „sūce” ir jau izveidojusies. Laika ir maz. Mēs nezinām, kas notiks rīt, tāpēc mums jābūt modriem savā kristīgajā dzīvē jau šodien.

Viņš arī atgādināja, ka Dievs mūs aicina būt patiesiem kristiešiem un Dieva bērniem visur, kur mēs atrodamies. Ja Kristus dienās Viņa rakstura pievilcība aicināja sekot cilvēkus Viņam, arī mūsdienās, mums esot ciešās attiecībās ar Viņu, cilvēki gribēs sekot Jēzum.

Man, klausoties svētrunu, kā loģisks turpinājums tai atausa atmiņā trāpīgs citāts no Patmos izdevniecības nesen izdotās grāmatas „Izlaušanās pie Dieva”, autors Džims Honbergers: „Agrīnās draudzes vēsture ir atainota Apustuļu darbu grāmatā. Apustuļu darbu nevis Apustuļu doktrīnu grāmatā, nevis Apustuļu uzskatu grāmatā, nevis Apustuļu svētrunu grāmatā, bet darbu grāmatā. Darbi ir patiesā evaņģēlija pazīme: „No viņu augļiem jums tos būs pazīt.” (Mateja 7:16) [84. lpp]

Pēc dievkalpojuma notika tikšanās ar bīskapu, kur varēja dzirdēt par viņa ceļu pie Dieva. Tika uzdoti jautājumi par Latvijas draudžu savienības darbību, pārmaiņām, par izdevniecības darbu – E. G. Vaitas darbu tulkošanu, iespēšanu un izplatīšanu, kā arī plāniem draudzēm reģionos un sadarbību ar citām konfesijām.

Elīna Ģipsle

■ Lielā cerība

12. oktobra sabats Valmieras draudzē tika veltīts Lielās cerības projektam. Dievs mūs apveltīja ar tik skaistu rudens laiku, kas vēl vairāk bagātināja dusas dienu! Varējām dzirdēt Viktora Geides svētrunu „Unikāla iespēja visiem dziedāt kori”. Atkl.14: 1-3: „Tad es redzēju, un raugi: Jērs stāvēja uz Ciānas kalna, un līdz ar Viņu simts četrdesmit četri tūkstoši to, kam Viņa Vārds un Viņa Tēva Vārds bija rakstīts uz viņu pierēm, un es dzirdēju balsi no debesīm; tā bija kā lielu ūdeņu krākšana un kā stipra pērkona rūkšana; šī balss, ko es dzirdēju, bija, kā kad spēlētāji spēlē uz savām cītarām. Tie dziedāja jaunu dziesmu goda krēsla priekšā un četru dzīvo būtņu un vecaju priekšā, un neviens nevarēja to dziesmu iemācīties kā vien tie simts četrdesmit četri tūkstoši, kas ir atpirkti no pasaules.”

Kas ir kopīgs šim projektam ar dziesmu, ko nevarēja neviens cits iemācīties, kā tikai izglābtie zemes bērni, jūs varat noklausīties Valmieras draudzes mājaslapā www.valmiera.adventisti.lv

Pēc dievkalpojuma, tāpat kā visās Latvijas adventistu baznīcās, bija unikāla iespēja tikt pie bezmaksas žurnāliem, lai līdzdalītu tos ikvienam cilvēkam ārpus draudzes.

Pēc dievkalpojuma uzdevu jautājumus dažiem draudzes locekļiem, ko viņi plāno darīt ar žurnāliem „Glābšanās” un „Connect”?

Sanita, 41 gads: „Tas ir labs projekts, jo daudzi domā, ka var dzīvot tādā vidē, kur var aiztaisīt acis ciet un neko nezināt par Jēzu. Es plānoju iedot palasīt saviem diviem tuvākiem draugiem, par kuriem jau kādu laiku arī aizlūdzu. Mēģināšu darīt visu, lai viņi saprastu, ka Jēzus ir mīlestība. Ja viņi vēlēšies, esmu gatava arī studēt kopā Bībeli.”

Judīte, 50 gadi: „Domāju, ka tas ir kaut kas ļoti labs, ļoti gaidīju brīdi, lai izlasītu šo žurnālu. Mana meita nav kristiete, es gaidīju, lai šo žurnālu nosūtītu uz Angliju. Es zinu, ka tajā būs kaut kas tāds, kas viņu uzrunās. Ir man arī darba kolēģi, ar kuriem esmu runājusi par Dievu un kuri ir jau nedaudz atvērti un ieinteresēti. Tuvinieku vidū ir grūtāk, Bībele jau par to arī runā. Kā jau projektā bija rakstīts, žurnāli ir domāti, lai iesāktu sarunu. Kad cilvēks zinās, kurš ir iedevis žurnālu, viņš zinās, pie kā griezties ar jautājumiem. Tālākais solis jau būs grāmata „Lielā cerība”.”

Elīze, 12 gadi: „Es vēl nezinu, vai došu to kādam draugam, jo esmu mēģinājusi stāstīt draugiem par Jēzu, bet viņi ir negatīvi noskaņoti, tāpēc pašlaik nezinu, vai to vajag darīt. Patī esmu gatava to izlasīt.”

Līga, 63 gadi: „Domāju, ka neizplatīšu šo žurnālu, jo tas pārāk atgādina laicīgos žurnālus, kur daudz tiek atspoguļota vardarbība. Es labāk turpināšu izplatīt „Lielo cerību”. Kopsummā Rīgā (Imantas raj.) ir izplatītas apmēram 3000 grāmatas, Valmierā – 1000.”

Laura, 34 gadi: „Emocijas ir dažādas. No vienas puses, es pēc būtības ne visai atbalstu šādas akcijas. Man labāk patīk, ja tas ir ikdienas darbs. Līdz ar to es varētu teikt tā, ka „Lielās cīņas” dalīšana man labāk patīk kā ikdienas darbs, ikdienas pasākums nevis kā akcija. Taču es saprotu, ka pasaulē tas varbūt ir vairāk pieprasīts tādā formā. Es saprotu, ka tas notiek, lai piesaistītu uzmanību.”

Veronika, 74 gadi: „Kaut arī neesmu žurnālus vēl lasījusi, ceru, ka tie būs vērtīgi tiem, kas nepazīst Dievu. Pirms kaut ko dot citiem, es vienmēr izlasu. Ja izlasot es saprotu, ka rakstītais ir labs, tad iesaku to darīt arī citiem, lai tādā veidā tuvotos Dievam. Plānoju iedot žurnālus kaimiņiem.”

Jāsaka milzīgs paldies Viktoram un Vēsmai Geidei par to, ka viņi atrada iespēju atvest no Rīgas šo literatūru, kā arī nogādāja to vēl 11 draudzēm. Lai Dievs bagātīgi svētī šo ģimeni! Līdzdalīšanai domātā literatūra man neviļus lika izveidot tādu kā saukli: „Ejot uz Lielo cīņu, mēs savienojamies lielā cerībā un piedzīvojam glābšanos.” Lai piepildās mūsu cerības, un palīdzēsīm citiem tās piepildīt!

Ilona Berga

Ja Tev ir dots, tad kāpēc NEDOT TĀLĀK?!

Ar šo ideju Rīgas kluba Vēstnieki jaunieši nolēma organizēt Ticības Festivālu. Mēs ticam, ka ir vērts rūpēties, žēlot, palīdzēt – katram, kam tas nepieciešams. Tādēļ ir jāpriecājas un jāriko Ticības svētki!

Šie svētki notika jau ceturto gadu. Festivālā tika aicināti piedalīties draugi, kuri vēlējas kalpot, darot labu citiem. Šoreiz nolēmām palīdzēt dzīvnieku patversmei Mežavairogi (mezavairogi.lv).

19.oktobra vakarā Korintas draudzes telpās notika plānotais labdarības pasākums. Tā ietvaros bija gan slavēšanas koncerts, gan labdarības izsole. Koncertā piedalījās jaunieši no Vēstnieku kluba, Rīgas 4. draudzes, Liepājas, Rīgas 1. draudzes, draudzes Korinta, draugi no Ezeres, Rīgas 5. draudzes. Labdarības izsolei jaunieši bija atnesuši daudz dažādu jauku lietu. Tās visas tika pārdotas, neviena nepalika pāri. Pēc pasākuma atsauksmes bija pozitīvas, aizkustinājums

liels. Mēs ticam, ka katrs, kurš bija Ticības Festivālā, neaizgāja no tā bez pārdomām, jo Dievs mūs aicinājis rūpēties par vismazākajiem. Mēs ticam, ka visa Radītājs Dievs devis mums, cilvēkiem, spējas gādāt par Viņa radītajām būtnēm. Tieši par to festivāla vakarā daudzi dalībnieki apliecināja

savu pārliecību. Daži no festivāla viesiem izteica patīkamu pārsteigumu par to, ka kristieši reāli palīdz arī dzīvniekiem, kas ir nepierasti. Finansiālais atbalsts ir mazākais, ko varam dot, kā teica dzīvnieku patversmes Mežavairogi pārstāve - visvairāk nepieciešams garīgais atbalsts, jo darbs patversmē nav viegls. Tāpēc aicinām Tevi – nežēlo laiku, aizbrauc uz dzīvnieku patversmi, iesaisties, esi brīvprātīgs kalpot vismazākajiem! Jo tiem, kas rūpējas par vismazākajiem, pieder Debesu Valstība.

Gribam teikt paldies tiem sešdesmit klātesošajiem, kas nepalika vienaldzīgi un ziedoja. Uz dzīvnieku patversmi Mežavairogi aizsūtījām LVL 246,38 – paldies! Nedēļu pēc festivāla uz dzīvnieku patversmi “Mežavairogi” aizvedām arī nedaudz dārzenu dzīvnieku pārtikai un apmēram 40 litru krāsu patversmes remontam. Paldies ziedotājiem par to! Paldies Ticības Festivāla mūziķiem, tehniķiem, viesiem un Tev! Paldies katram par dalīšanos ticībā!

vestnieki.lv

Sanita Pavāre

Mūsdienu draudzes IZAICINĀJUMS

Šodien nepieciešama krasa domāšanas maiņa – no sevis uz citiem, lai spētu redzēt cilvēku vajadzības, iejustos „citā ādā” un risinātu ikvienu situāciju, apziņoties cilvēka vērtību. Draudzei ir izaicinājums augt un mainīties, lai „atvērtu durvis” un „ļautu justies kā mājās” ikvienam ieinteresētam cilvēkam.

Tomasa Rūzvelta fabula „Žirafe un Zilonis”

Kādā nelielā piepilsētas rajonā Žirafe uzcēla jaunu, īpaši tās ģimenei piemērotu māju. Tā bija brīnišķīga māja ar augstiem griestiem un durvju ailēm. Logi bija izvietoti pie pašiem griestiem, lai nodrošinātu labu izgaismojumu un vienlaikus pasargātu ģimeni no apkārtējo ziņkārīgiem skatieniem. Māja bija tik labi izplānota, ka ieguva Nacionālo gada balvu par labāko Žirafu māju.

Kādu dienu, strādājot savā modernajā mājā, Žirafe pa logu ievēro pazīstamu garāmgājēju – Ziloni. „Es viņu pazīstu. Mēs kopā strādājām. Viņš ir izcils galdnieks. Šķiet, man vajadzētu viņu uzaicināt apskatīt manu jauno māju un darbnīcu. Varbūt pat izdodas sadarboties kādā projektā.” Tā Žirafe ielūdza Ziloni ciemos. Un viņš jutās pagodināts.

Zilonis pienāca pie durvīm un gaidīja, kad Žirafe atvērs durvis.

„Lūdzu, lūdzu,” teica Žirafe. Taču uzreiz saskārās ar problēmu. Lai arī ziloņa galva veiksmīgi tika cauri durvīm, pats

viņš nespēja pa tām ieiet. „Ir labi, ka mēs ierīkojām durvis, kuras var atvērt plašāk, lai varētu ienest manas darbnīcas iekārtas,” teica Žirafe. „Es tūlīņ izņemšu dažas eņģes un durvju daļas, lai tu vari ienākt.”

Abi paziņas priecīgi čaloja, līdz Žirafei vajadzēja steidzami atbildēt uz kādu telefona zvanu. Viņa vēlēja Zilonim justies kā mājās un atstāja uz brīdi vienu.

Zilonis palūkojās visapkārt, un viņa uzmanību piesaistīja iesākts darbs uz virpošanas iekārtas pašā tālākajā telpas stūrī. Taču tiklīdz viņš mēģināja iziet cauri durvīm uz darbnīcu, kaut kas nokrakšķēja. Savukārt, līdzko viņš atkāpās, tā saskrāpēja galvu.

„Varbūt man labāk doties pie Žirafes augšup,” nodomāja zilonis. Bet līdzko viņš sāka kāpt pa kāpnēm, tās sāka krakšķēt. Zilonis samulsis apsēdās uz kāpnēm.

„Kas šeit notiek?” izbrīnīta jautāja Žirafe.

„Es vienkārši mēģināju justies kā mājās,” atbildēja Zilonis. Žirafe paskatījās visapkārt.

„Labi, es zinu, ka duryju aile ir par šauru. Mums vajadzēs tevi padarīt slaidāku. Tepat netālu iespējams apmeklēt aerobikas nodarbības. Tā tu nomestu svaru un tiktu iekšā pa durvīm.”

„Varbūt,” teica Zilonis, bet nebija pārliecināts.

„Un kāpnes arī ir par smalku, lai izturētu tavu svaru. Ja tu vakaros apmeklētu baleta studiju, arī tad mēs panāktu būtiskas izmaiņas tavā svarā. Es patiešām ceru, ka tu spēsi, jo man patīk, ka tu ciemojies.”

„Iespējams,” teica Zilonis. „Taču es neesmu pārliecināts, vai māja, kas paredzēta un būvēta žirafēm, jebkad būs piemērota zilonim, ja vien tajā neveic nopietnas izmaiņas.”

Mūsdienu draudzes izaicinājums

Ar šo fabulu vēlējos piesaistīt Tavu uzmanību dažādības aktualitātei mūsdienu draudzē. Cilvēku dažādības apjēgums ir saistīts ar realitātes daudzajām šķautnēm: *religiskā/garīgā identitāte, ekonomiskais fons, dzimuma identitāte, fiziskais un psiholoģiskais briedums, etniskā identitāte, garīgās attīstības izaicinājumi, traumas un citi labsajūtas draudi, ģimenes fons un stāsts, rakstura iezīmes, dzīvesvietas un valodas atšķirības.*

Tā ir realitāte, kurā dzīvojam mūsdienu globalizācijas laikmetā. 21. gadsimta kalpošana nepielūdzami izaicina mūs izvērtēt mijiedarbības kvalitāti draudzē, apzinoties, ka te nav tikai „vairākums”, ir arī „citi”, kuri atšķiras. Lielā mērā tas saistīts ar personu pārvietošanos intensitāti un dinamiku Eiropā un pasaulē (kultūru atšķirības), kā arī ar sabiedrības in-

Kamēr netiek izprasta un pieņemta reliģiskā, etniskā, kultūras u.c. dažādība, cilvēkiem ir grūti augt garīgi.

tegrācijas aktualitātēm radīt iekļaujošu vidi cilvēkiem ar dažādības vajadzībām (sociālās, fiziskās, intelektuālās jomas), lai iedrošinātu dzīvot labāk un kvalitatīvāk, ļaujot sajust piederību, atbalstu un iespējas līdzdarboties tuvākajā sabiedrībā (*brīnīšķīgi, ja tā var būt arī draudze*).

Kā toreiz Kristus dienās, tā šodien nepieciešama krasa domāšanas maiņa – no sevis uz citiem, lai spētu **redzēt** cilvēku vajadzības, lai **iejustos** „citā ādā” un lai meklētu (**darītu**), kā risināt ikvienu situāciju, apzinoties cilvēka vērtību.

Draudzei ir izaicinājums augt un mainīties, lai „atvērtu durvis” un „ļautu justies kā mājās” ikvienam ieinteresētam cilvēkam. Jo, kā saka Jēzus: „*Neviens nešuj jauna auduma ielāpu uz vecām drēbēm, jo ielāps noplīst no drēbēm, un plīsums kļūst lielāks. Tāpat arī jaunu vīnu nelej vecos ādas maisos, citādi maisi saplīst un vīns izlīst, un maisi iet bojā. Bet jaunu vīnu lej jaunajos maisos, tad veseli paliek abi.*” *Matēja evaņģēlijs 9: 16, 17*

21. gadsimta draudze

21. gadsimta draudze ir fiziski pieejama cilvēkiem ar īpašām vajadzībām, verbāli pieejama tiem, kas runā citā valodā vai kam ir valodas grūtības. Tāda draudze spēj domāt un rīkoties elastīgi, ir gatava iegūt pamatzināšanas par kultūru atšķirī-

bām, ir kompetenta cilvēka pamatvajadzībās. Draudze mācās un aug, esot nemitīgā pozitīvu pārmaiņu procesā.

Dažādības vajadzībām atvērtas draudzes at-tīstības rādītāji

1) Dažādības vajadzībām atvērta draudze apzinās savu misiju:

- ✓ Tā izstrādā vīziju, kas ietver mūsdienu mainīgās pasaules vajadzības. Vīzija palīdz domāt par virzienu, kurp mēs ejam. Tā liecina par draudzi, vai tā ir „dzīva”.
- ✓ Tā pārdomā draudzes vērtības, atbildot uz jautājumu – kas? Vai mūsu vērtība ir cilvēks? Vai mums ir savas iekšējās tradīcijas, kas ļauj piedzīvot vispārcilvēcisko vērtību izpausmes?
- ✓ Tā izvirza skaidrus mērķus, atbildot uz jautājumu – kāpēc? Pavisam vienkārši, kāpēc mēs kā draudze esam tieši šajā laikā un vietā?

2) Dažādības vajadzībām atvērta draudze aug un pilnveidojas

Lai attieksme pret iekļaušanos būtu labvēlīga, nepieciešams izglītoties un būt ieinteresētam zināt, kā droši kontaktēties ar cilvēkiem, kuriem novēro dažādības vajadzības. Pastāv uzskats, kamēr vien netiek izprasta un pieņemta reliģiskā, etniskā, ekonomiskā, kultūras u.c. dažādība, cilvēkiem ir grūti augt garīgi. Tas ir saistīts ar to, ka:

1. mūsu pasaules uzskats un priekšstati par cilvēka dabu tieši ietekmē mūsu dzīvi;
2. mūsu pasaules uzskats un priekšstati par cilvēka dabu ietekmē mūsu uzvedību ikdienā;
3. mūsu dzīve nav atdalīta no to cilvēku dzīves, ar kuriem kopā mēs dzīvojam vai ar kuriem saskaramies darbā, ikdienā un draudzē;
4. mēs konstatējam, ka cilvēki dažādā veidā atšķiras cits no cita, un mums ir jāsaprot šo atšķirību bagātino-

šā puse – kā kopējs zināšanu, izaugsmes un izmaiņu avots visiem saskarsmē iesaistītajiem;

5. pārmaiņas ir gan mūsu dzīves pastāvīga sastāvdaļa, gan to cilvēku dzīves sastāvdaļa, ar kuriem mēs esam kopā.

Atzīt dažādību draudzē, pirmkārt, nozīmē apzināties, ka mēs visi esam vienā komandā ar mūsu atšķirībām nevis par spīti tām. Otrkārt, izprast, kā apvienot atšķirības, lai no tā iegūtu indivīds, draudze un sabiedrība kopumā. Visgrūtākais, treškārt, ir nolikt savu „es”, atdot sevi visu un ļaut, lai Dievs veido un dara derīgu Viņa darbam.

Un redzi, viens piegāja pie Viņa un sacīja: “Mācītāj, ko laba man būs darīt, lai es dabūtu mūžīgu dzīvību?” Un Viņš tam sacīja: “Ko tu Man jautā par to, kas labs; tik viens ir Labais. Bet, ja tu gribi ieiet dzīvībā, tad turi baušļus.” Tas saka Viņam: “Kurus?” Un Jēzus sacīja: “Tev nebūs zagti; tev nebūs dot nepatiesu liecību; godā savu tēvu un māti; un tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.” Jauneklis saka Viņam: “To visu esmu turējis. Kā man vēl trūkst?” Jēzus tam sacīja: “Ja tu gribi būt pilnīgs, tad noej, pārdod visu, kas tev ir, un atdod to nabaģiem; tad tev būs manta debesīs; un tad nāc un staigā Man pakāļ.” Mateja 19:19 - 21

Lai draudze apzinātos savu misiju un organizēti darbotos misijas laukā, tai ir nepieciešams atsaucīgs mācītājs. Mācītājs, kurš ir gatavs mainīties un mācīties, mainīt un mācīt draudzi par dažādības jautājumiem! Draudzes mācītājs ir centrālais „spēlētājs”, rādot savu piemēru un ieinteresētību par aktualitātēm draudzes dzīvē un sabiedrībā. Mācītājs ir vienīgais, kurš nevar atļauties (tad arī draudzes locekļi neatļausies) šķīrot, kuras dažādības vajadzības ir svarīgākas vai mazāk nozīmīgas. Ja draudzē ir vientuļie cilvēki, domāsim par tiem! Ja aktualitāte ir nedzirdīgs cilvēks – meklēsim ceļu, kā aizsniegt! Ja nav skaidrs, kā pieņemt un saprast cilvēku ar garīgās attīstības traucējumiem, konsultēsimies ar speciālistu. Var gadīties piedzīvot konfliktus starpkultūru dialogos, diskutēsim par to!

Pāvila vēstulē galatiešiem lasām vēstījumu mums katram: „Ticībā uz Jēzu Kristu jūs visi esat Dieva bērni, jo jūs visi, kas esat uz Kristu kristīti, esat ietērpti Kristū. Tur nav ne grieķa, tur nav ne verga, ne brīvā, tur nav ne vīrieša, ne sievietes – jūs visi esat viens Jēzū Kristū.” Galatiešiem 3: 26-28 Draudzes mācītāja atbildība ir pozitīvas attieksmes veidošana pret dažādības vajadzībām kā draudzē, tā arī ārpus tās robežām.

3) Dažādības vajadzībām atvērta draudze ir pieejama un iekļaujoša

Piederības izjūta, ko nodrošina sociālā vide, nepieciešama visiem cilvēkiem, visos vecuma posmos, visās kultūrās.

Draudzes uzdevums ir rast pieeju cilvēkiem ar dažādām vajadzībām, akcentējot katru spējas, tādējādi sekmējot piederību un novēršot atsvešināšanos. Rezultātā tas noteikti vainagosies ar nozīmīgiem panākumiem, proti, cilvēks, kuru kādreiz vajadzēja atbalstīt un iedrošināt, spēs nodoties un kalpot citiem.

Iekļaušanās jebkurā sabiedrībā (arī draudzē) var būt tikai brīvprātīga. Mūsu uzdevums ir radīt tai labvēlīgus apstākļus. Par iekļaujošu un pieejamu draudzi liecina šādi faktori:

Cilvēkresursu kā vērtības apzināšanās

Tāpat kā ģimenē, arī draudzē katrs cilvēks „ienes” vērtīgu potenciālu (Dieva dāvanas un svētības). Nereti gadās, ka cilvēka darbība (vēlme iesaistīties kalpošanā) rada konfliktu. Tas nav nekāds noslēpums, ka, ilggadīgi darbojoties Dieva darbā, esam kļuvuši visu zinoši, varoši, esam atraduši labāko veidu, kā darīt, mūsaprāt, pareizi un kā „labi” izskatās no malas. Tomēr ir labās prakses piemēri atsaukties izaicinājumam un iesaistīt kalpošanā dažādus cilvēkus pēc viņu spējām, dodot iespēju sevi apliecināt, līdzdarbojoties un nesot līdzatbildību. Rezultātā var novērot saskanīgu vienotību dažādībā, kur kopīgas kalpošanas efekts ir lielāks nekā darbošanās neatkarīgās vai monogāmās vienībās.

Kvalitatīvas pasākumu programmas

Tas ir pasākumu piedāvājums, iespēja apmeklēt un piedalīties draudzes dzīves notikumos „vairākumam” un arī „citiem”. Ar to saprotam dievkalpojumu, mājas grupas (brīnišķīgi, ja tajās ir domubiedri, cilvēki, kas pieņem, saprot un atbalsta viens otru), koncertus, lūgšanu dienas, Alfas kursus, sarunu klubus u.c. Pasākumu kvalitātes zīme varētu būt pārdomāts piedāvājums (padomāts par „citiem”...) jeb ieguvums cilvēkiem ar dažādības vajadzībām.

Ja aicināt uz draudzi cilvēku ar īpašām vajadzībām, izvērtējiet, vai viņš pavadīs tikpat kvalitatīvu laiku kā jūs. Vai viņš jūties komfortabli gan kā klausītājs, gan dalībnieks? Savukārt, ja draudzi jau apmeklē cilvēki ar dažādības vajadzībām, nerēķināšanās ar to nav attaisnojama.

Iekļaujoša vide

Kvalitatīvas vides radīšana ir nepārtraukta, mainīga un uz atbilstību virzīta. Patiesībā, tieši videi ir pati nozīmīgākā loma, lai katrs viens „justos kā mājās” (atcerieties Žirafi un Ziloni). Dažādības vadības kontekstā vidi varam izvērtēt pēc šādiem principiem:

- ✓ **Aktivitātes princips** – lai ir iespēja darboties, būt iesaistītam.
- ✓ **Stabilitātes princips** – lai tas nav tikai vienreizējs notikums (nepieciešama regularitāte).
- ✓ **Veseluma princips un funkcionalitāte** – lai ir iespēja pēc iespējas brīvi un patstāvīgi pārvietoties telpās, lai ir pieejama informācija par notiekošo draudzē.
- ✓ **Emocionalitātes princips** – lai iespējams individuālais komforts, gandarījums, prieks.
- ✓ **Atvērtības un aizvērtības princips** – lai sociālā vide paūz pozitīvu un atvērtu attieksmi pret dažādības vajadzībām.

Lūk daži piemēri, kā dažādības vajadzības saistās ar sociālo labsajūtu un priekšmetisko vidi!

Cilvēkiem ar redzes traucējumiem ir ierobežota spēja orientēties apkārtējā vidē, iegūt informāciju, veidot sociālus kontaktus, tādēļ videi jābūt izveidotai tā, lai stimulētu kopību ar citiem draudzes locekļiem, radot iespēju, cik vien var, pārvietoties pašiem (vairāk informācijas www.apreirons.lv). Ja cilvēkam ar redzes problēmām nepieciešams pavadonis, satveriet viņa augšdelmu virs elkoņa locītavas un sekojiet pussoli aiz tā. Atcerieties, viņi dzird labi, tāpēc kontakts iespējams bez starpniekiem. Patiesībā, sirsnīgs rokas spiediens un saruna par dzīvi būs lielisks veids, kā abiem sarunā iesaistītiem justies labi.

Cilvēkiem ar dzirdes traucējumiem (iedalījums var būt viegli, vidēji un stipri traucējumi) ir ļoti ierobežota spēja komunicēt. Kā zināms, valoda ir dabisks domu instruments un svarīgākais līdzeklis, lai uzņemtu zināšanas un visaptverošu informāciju. Valodai ir liela nozīme jūtu un sociālajā attīstībā. Lai sarunātos ar nedzirdīgu cilvēku pavisam brīvi, būs nepieciešams apgūt zīmju valodu. Zīmju valoda, ko vājdzirdīgie un nedzirdīgie cilvēki izmanto, atšķiras gan gramatiski, gan teikumu uzbūves ziņā. Varētu piesaistīt tulkus (tā gan varētu būt problēma), tomēr pastāv iespēja komunicēt, rakstot īsas un vienkāršas zīmītes. Lielākā daļa nedzirdīgo cilvēku labi lasa no lūpām. Ja neesat drošs par saziņas situāciju, vienkārši ieskatieties acīs un pasmaidiet vai pamājiet sveicienu ar roku! Ikviens sveiciens noderēs kā tilts uz jaunu draudzību!

tostarp kultūru dažādība. Kas notiek, satiekot citas kultūras pārstāvi, kura apģērbs, uzvedība, valoda neatbilst mūsu kultūras normām (arī draudzes iekšējās kultūras normām)? Nepieļausim, ka mūsu nezināšana un stereotipi samaitā iespēju piedzīvot sadraudzību vienam ar otru un Dieva tuvumu. Ikviena komunikācija sākas ar sevis saprašanu. Atcerieties, ja paši esat samulsuši un nesaprotat, kur atrodaties, kā uzvesties, kāda loma jums piešķirta, tad veiksmīga saskarsme neveidojas. Arī starpkultūru saskarsmei nepieciešama vispirms paškompetence (kas es esmu?) un kultūrkompetence (no kurienes nāku?): savas identitātes novērtējums, vēlams, kritisks, ne stereotipos sakņots (esmu pati labākā gudrākā, daiļākā, jo esmu latvietē). Nākamais solis ir tilta būvēšana: tiltu sauc par atvērtību: priekšstatu, ka ir arī citādi cilvēki, un attieksmi – man ir interesanti ar viņiem iepazīties. Un pāri tiltam dosimies cieņas pilnā gaitā un runāsim cieņpilnu valodu. Valodu, par kuru būsīm iepriekš vienojušies: tā var būt jūsu dzimtā valoda vai citādā cilvēka ierosinātā valoda. Cilvēki, kas runā vairāk nekā vienā valodā un pazīst vairāk nekā vienu kultūru, ir empātiskāki, viņi vairāk vēlas celt tiltus nevis nostiprināt robežas.

Tālāk jau Jūs paši! Meklējiet atbildes un saprotiet dažādību audzinošo un bagātinošo pusi: *religiskā viedokļu dažādība, ekonomisko fonu dažādība, dzimuma identitātes dažādība, ģimeņu stāstu dažādība, rakstura iezīmju dažādība un citas vienlaikus atšķirīgās un vienojošās dažādības.*

Bībelē lasām Jēzus mācību – „*Mīli Kungu, savu Dievu, no visas savas dvēseles un ar visu savu spēku, un ar visu savu*

Cilvēki, kas runā vairāk nekā vienā valodā un pazīst vairāk nekā vienu kultūru, ir empātiskāki, viņi vairāk vēlas celt tiltus nevis nostiprināt robežas.

Cilvēki ar kustību traucējumiem ir visatpazīstamākie (ra-
tiņkrēsli, kruķis, protēze un/vai ortozes). Šiem cilvēkiem ir būtiskas pārvietošanās problēmas, kas saistās ar dažādām saslimšanām vai nelaimes gadījumiem. Bez pieejamas vides radīšanas nav iedomājama cilvēkiem ar kustību traucējumiem pilnvērtīga dzīve. Tieši šai grupai ļoti svarīga priekšmetiskās vides kvalitāte, kurā pārvietoties un allaž nebūt atkarīgam no citiem. Tomēr atcerieties, viņi nevēlas neko pārnest, ja arī pārvietošanās rada problēmas, un priecājas par palīdzību īstā brīdī.

Cilvēkus ar intelektuālās attīstības traucējumiem raksturo trīs faktori: intelektuālo funkciju traucējumi, adaptācijas traucējumi apkārtējā vidē, attīstības periodu nobīdes. Cilvēkiem ar garīgās attīstības traucējumiem ir nozīmīgas mācību un sapratnes grūtības, ko izraisa nepilnīga prāta spēju attīstība. Raksturīga emocionāla nenoturība un gribas vājums, domāšanas un izziņas procesa traucējumi. Cilvēki ar intelektuālās attīstības traucējumiem nav slimi un jūtas neērti, ja uz viņiem tā raugās. Jūs palīdzēsīt viņiem justies labi un iekļauties draudzes dzīvē, ja informācija būs vieglāk saprotama, ar skaidriem norādījumiem. Nerunājiet sarežģīti! Esiet atvērti un sirsnīgi! Uzklusiet, ja cilvēks ar garīgās attīstības traucējumiem Jums stāsta un uztic ko nozīmīgu! Jūs iemantosīt pateicīgu un sirsnīgu draugu!

Cilvēki, kas pārstāv savas kultūru atšķirības. Cilvēku savstarpējo komunikāciju draudzē ietekmē vairāki faktori,

prātu, un savu tuvāko kā sevi pašu”, kam seko ļoti nozīmīgi svētību un apsolījuma vārdi – „Dari to, un tu dzīvosi!” Lūkas evaņģēlijs 10:27,28

Lai Jums visiem mīlestības pilna un sirsnīga dzīvošana dažādību vidē! Baudiet viens otra labumu un svētības!

Avoti:

- 1) R. Roosevelt Thomas, *Building a House for Diversity*. New York, et.al.: American Management Association.
- 2) D'Andrea M., Daniels J., *Respectful Counseling: An Integrative Multidimensional Model for Counselors*.
- 3) Hanovs D., Laicāne I., Mihailovs I.J. *Dažādības vadība multietniskā vidē*.
- 4) Projekta „Iekļaujošie gadījumi” darba materiālu pakete. Invalīdu un viņu draugu apvienība Apeirons.
- 5) Ose, L. *Starpkultūru dialoga veicināšana*. Nr. 2005/017-495-03-01/2-30/17.
- 6) Gento, S., Palacios, *Integracion educativa e inclusion de calidad de personas con necesidades especiales diversas*, (3.-58.) Modulo 3, UNED.
- 7) Dažādības vadības mācību rokasgrāmata. Starptautiskā dažādības vadības apvienība – idm Pieejams: www.idm-diversity.org.
- 8) Bībele, Latvijas Bībeles biedrība, 2012.

DZĪVE DRAUDZĒ

„Pieminiet savus vadītājus, kas jums ir Dieva vārdu sludinājuši, un, rūpīgi vērodami viņu dzīves iznākumu, esiet tādā pašā ticībā!” Tā mudina mūs Vēstules ebrejiem autors. Mācītājs Ārijs Glāzers daudziem ir bijis ticības rosinātājs un stiprinātājs. Viņa balss vēl joprojām daudzus iedrošina ticēt un nepagurt.

Pazīstu jau Tevi sen, apmēram jau 40 gadus. Tu laikam Latvijā esi viens no nedaudziem, kas tik ļoti nodevies Dieva darbam, Bībeles stundu pasniegšanai, liekas, citi mērķi Tev dzīvē neeksistē, tikai šis?

Pirmkārt, es noteikti domāju, ka neesmu vienīgais Latvijā, jo daudzi ir tādi un vēl vairāk nodevušies. Aicinājums man ir no bērnības. Es parasti stāstu kādu notikumu no bērnības. Ar tēvu atbraucām mājās no luterāņu baznīcas. Virtuvē bija liels blukšis. Es uz tā uzkāpu un turēju savu pirmo svētrunu. Tas notika nesaprotamā valodā, bet tā bija mana pirmā svētruna apmēram 4 - 5 gadu vecumā.

Kad sāki sludināt saprotamā valodā?

Saprotamā valodā runāju 6.-7. klasē. Skolā bija mazs pulciņš, kas bijām ticīgi, tas bija padomju laiks, tad bija ļoti bīstami ko darīt. Tur nācām kopā, lasījām, pārrunājām. Tad jau tālāk Bulduru dārzkopības tehnikumā. Tur arī man bija

labi audzinātāji- bija tāds luterāņu mācītājs Haralds Kalniņš, kas bija ļoti dziļi ticīgs un bībelisks cilvēks. Tad sāku kontaktēties ar Edgaru Čerņevski un Īzaku Kleimani. Tie bija mani skolotāji.

Kad Tu sāki cilvēkiem mācīt Bībeles stundas?

To ir grūti tā pateikt, jo ko uzskata par Bībeles stundu? Es varu runāt pusstundu un teikt, ka tā ir Bībeles stunda, un varu teikt arī, ka tā nav Bībeles stunda, jo tā neiekļaujas kādos rāmjos vai priekšrakstos par stundu.

Kad mācījies akadēmijā, es ļoti daudz runājos ar saviem kursa biedriem un ar tiem, ar kuriem man bija ciešāki sakari, varētu teikt, ka tās arī bija Bībeles stundas.

Cik atceros, Tu strādāji vienkāršu darbu, kā atsveķotājs, bet galvenais Tev bija iet pie cilvēkiem un nest Labo Vēsti.

Tas jau bija daudz vēlāk, un varētu teikt, ka tiešām tādas Bī-

beles stundas es sāku mācīt citiem, kad nācu draudzē. Tas bija laiks, kad es mācījos Lauksaimniecības Akadēmijā un Rīgas 3. draudzē tiku kristīts. Tad brālis Čerņevskis mani ņēma līdzī uz savām Bībeles stundām. Es klausījos, kā viņš to dara. Un pēc tam bija pašam kontakti ar cilvēkiem, kam sāku pasniegt Bībeles stundas. Pēc tam strādāju par zinātnisko līdzstrādnieku, kur bija ļoti daudz iespēju tikt ar cilvēkiem, un tas bija sākums. Bet kad biju atsveķotājs, mani oficiāli aicināja darbā par sludinātāju.

Kā Tu atrodi īstos cilvēkus? Kādi ir pirmie impulsi, piegājieni?

Attiecībās ar cilvēkiem neder nekādi šabloni, tie ir kontakti, kuri katru reizi ir citādi. Varu stāstīt par katru gadījumu atsevišķi, nevis izteikt kādu recepti. Darbs ir pilnīgi individuāls.

Ja tu sastop cilvēku, vai uzreiz domā – kā es varētu ar viņu parunāt par Labo Vēsti?

Es neesmu īpašs kontaktu meklētājs. Ir cilvēki, kas var viegli nodibināt kontaktus, mazliet cilvēkus ieinteresēt un tad virzīt tālāk pie kāda, kas pasniedz Bībeles stundas utt. Es piederu pie otrās šķiras – esmu Bībeles stundu pasniedzējs. To gan varu sacīt, ja kāds nonāk saskarē ar mani, tad viņam nav viegli tikt vaļā.

Ko tu domā par mūsdienām, kas ir mainījies kopš taviem jaunības laikiem?

Ja runā par pēdējiem gadiem, tad noteikti jāsaka, ka tagad veikt evaņģelizācijas darbu ir daudz grūtāk nekā padomju laikos. It kā mums ir liela brīvība, bet pēc atmodas tagad ļoti, ļoti grūti cilvēkus ieinteresēt. Viņi ir ļoti atturīgi, viņi ir it kā atraduši katrs savu nišu, savu vietu, kurā darbojas, un cits nekas viņus sevišķi neinteresē.

Man nupat bija interesants piedzīvojums; mums Smiltenes draudzes kaimiņos ir viens vīrs, kurš nāk šad tad palīgā notīrīt sniegu vai palīdzēt kā citādi. Domāju, vajag ar viņu iepazīties vairāk. Tagad, kad braucām uz kongresu, es satiku šo vīru iepriekšējā dienā, un viņš saka – es arī rīt braukšu uz Rīgu. Es viņam piedāvāju, ka varam braukt kopā, mums mašīnā ir viena brīva vieta. Būs iespēja runāties visu ceļu. Tā arī notika. Sarunas bija ļoti interesantas. Viņam bija arī daudz jautājumu. Teicu, ka varam vēlreiz tikt pēc nedēļas. Bet viņš man atteica ar tādu balss intonāciju un noskaņu! Viņš gan negribot vairāk kontaktēties.

Kāpēc tā?

Tas jāprasa viņam.

Katrs cilvēks ar Dievu sarunājas citādi. Katram ir cits sarunas kods. Vai Tev ir kaut kāds savs kods, kad Tu skaidri zini – lūk, tā ir Dieva griba, jā, tagad esmu saņēmis atbildi uz savu jautājumu.

Nē, parasti es neuzdrošinos būt tik kategorisks, jo tas, kā strādā Dievs ar mums un kā Viņš mūs iespaido, būtībā ir liels noslēpums, ko mēs nevaram izdibināt. Es gribu pieminēt Herbertu Driķi. Tas bija padomju laikā, kad viņš brauca pie vienas grupas vai draudzes (tas bija laiks, kad sludinātājs ārpus savas draudzes bez speciālas atļaujas neko nedrīkstēja darīt). Ceļā mašīnai notika neliela avārija, un viņš nevarēja aizbraukt. Vēlāk Herberts mums jautāja – vai tā bija Dieva vadība, lai viņu atturētu no iespējamās tikšanās, jo tur varbūt priekšā būtu čekas vīri, kas sagaida? Vai tas bija sātans, kas negribēja, lai viņš tur sludina Dieva Vārdu? Atbildes nav. Bieži ir līdzīgas situācijas, kad skaidras atbildes nav.

Bet vai tu rikojies, ticot, ka tā ir Dieva griba, vai arī ļaujies apstākļiem?

Teikšu vienkārši, ja saprotu, ka tas man ir jādara, tad to arī

daru.

Vai Tu kādreiz esi dusmojis uz Dievu?

„Sludinātāja piezīmēs” rakstīju, ka vienīgo reizi dusmojos par to, ka Dievs neatbild, tad, kad nevarēju izšķirties, vai man jāatgriežas studēt akadēmijā, kur pēc tam tikt iesauktam militārās apmācībās, kur būtu nepatīkšanas, vai neatgriezties akadēmijā, kad es tūlīt tiktu iesaukts dienestā. Un kad es lūdzu Dievu, lai Viņš man dod gudrību izšķirties, jo otrā rītā man bija jādod atbilde akadēmijā – gudrības nebija. Kad devos uz Rīgu, man galvā bija pilnīgs tukšums, un tad es dusmojos uz Dievu. Teicu – es taču nelūdzu ne naudu, ne mantu, ne veselību, bet tikai, lai Tu man dod gudrību, ko darīt. Tu to esi apsolījis! Kā tad Tu tagad nedod man nekādu atbildi? Jā, tad dusmojos uz Dievu.

Vai tad to drīkst darīt? Vai tas nav grēks?

Atbildi Tu paprasi Dievam, lai Viņš atklāj ar Rakstu vietu vai citādi.

Vai Tu kādreiz esi dzirdējis konkrētu Dieva balsi?

Es esmu ļoti uzmanīgs pret katru lietu, kas velk uz harizmātisko pusi.

Kādas Tu saskati mūsu draudzes pēc 10 gadiem vai tālākā nākotnē?

Par nākotni es esmu optimists, un mums tādiem arī jābūt, jo mums ir apsolījumi un mums ir Dievs. Bet, ja mēs atskatāmies Baznīcas vēsturē, adventistu vēsturē, tad ir krīzes periodi. Kustība iet viļņveidīgi. Tie, kas zinām par 1888. gadu, zinām par tā laika krīzi. Ja lūkojamies Latvijas vēsturē, tad krīzes moments bija pirms otrā pasaules kara. Tad bija kongress, kurā notika lielas pārmaiņas, un sekoja jauns pacēluma vilnis. Arī šodien situācija ir līdzīga. Bija problēmas. Tās tika risinātas šajā kongresā, jo Dievs vada savu draudzi. Un Draudzei ir nākotne.

Vai šis kongress arī bija solis uz priekšu?

Noteikti! Nekādā ziņā ne atpakaļ.

Kādu Tu redzi savu nākotni?

Ja par sevi, tad daudz ko neplānoju, man ir jāpateicas Dievam par katru dienu, jo nav tas laiks, kad es kaut ko daudz varu plānot. Tā kā man visa dzīve ir bijusi mana draudze, tā vienmēr ir bijusi centrā, tad arī to laiku, kas man vēl atlicis, es gribu būt kopā ar draudzi. Tas ir mans plāns.

Ko Tu uzskati, kas ir nepieciešams cilvēka laimei?

Cilvēks būs laimīgs tad, kad būs sasniedzis, ko pats vēlas. Ja viņa vēlēšanās nav laba, bet slikta, un viņš sasniedz to, tad viņš kādu brīdi arī būs laimīgs. Tikai – cik ilgi? Un tāpat arī garīgā lietā, kad kaut ko sasniedzam, tad esam laimīgi. Pēdējās nedēļās man bija saruna ar kādu draudzes locekli. Viņš

tāda kā nākotnes skata. Viņi man teica – nu, tagad gan mēs esam te tāda laba grupiņa, bet tad, kad mēs nomirsim, tad gan Smiltēnē nebūs vairs neviena... Un tad, kad viņi nomira, grupiņā bija trīs reizes vairāk cilvēku. Mums ir jāredz nevis tas, ko mēs varam padarīt, bet kāds ir Dieva plāns un Dieva uzdevums. Smiltēnē bija ļoti daudz brīnišķīgu brāļu un māsu, un piedzīvojumu.

Otrs periods bija 1994. gadā, kad mani atsauc no Alūksnes, lai Smiltēnē nodibinātu oficiāli reģistrētu draudzi, tad kalpoju tur 5 gadus. Tas jau bija citādi, brīvi varējām rīkot seminārus, draudze strauji auga. Var teikt – visur bija atvērtas durvis. Tad kādu laiku biju projām no Smiltēnes. Atgriezos 2003. gadā un strādāju te pēdējos desmit gadus.

Tev ir bijuši daudz mācekļu no jauniešu vidus. Vai Tu seko līdzī savu mācekļu dzīvei?

Ar dažiem ceļi arvien ir krustojušies. Ir arī ļoti daudzi, ar ko iesākts ticības ceļš, bet viņi ir pazuduši no mana redzes lauka, jo ne jau ar visiem varu kontaktēties. Vairāk, protams, ar tiem, kas ir izvirzījušies garīgā darbā. Piemēram, Āriņš Andris dažādās sanāksmēs mani nosauc par savu skolotāju, tad es gribu protestēt viņam...

Ko Tu novēlētu tiem, kas tagad kalpo draudzēs, arī kongresā jaunievēlētām personām?

Varbūt atkārtojos, esmu teicis, ka šobrīd nav nekas svarīgāks, kā nepazaudēt un neatkāpties no adventes kustības pamatmācībām, kas ir ieliktas tad, kad šī kustība sākās. To ielika E. Vaita kā Dieva aicināta kalpone. Arī tajā laikā draudzei bija dažas kļūdas un pat vilšanās, bet pamatideja un pamatmācības, tās ir negrozāmas. Un ja šodien vēlamies tur kaut ko pārtaisīt vai uzlabot – nav nekas jāuzlabo mācībā. Varbūt metodēs kaut kas jāmaina, jā. Bet mācībās nekas. Trīskārtīgo

enģeļu vēsti, kura ir apstiprināta ar Bībeli un Praviešu Gara liecībām, nekad neizmainīt!

Ārija meita Vita:

Pavisam nesen man viena draudzene vaicāja par kādu Bībeles rakstu vietu. Es biju darbā, tur ir vagoniņš, un nekādu palīgmateriālu tur nav. Bet man taču ir tētis! Teicu, ka viņš gan paskaidrotu uzreiz. Viņai tēta dzīvē nav bijis. Tas ir pavisam traki, un draudzene saka – jā, tev IR tētis! Un tad es domāju – jā, man ir! Man ir tētis.

Atceros, kad biju maza, dzīvojām Siguldas pusē. Otrā rītā bija jābrauc uz Rīgu. Bet man no rītiem patika pagulēt, un es ļoti raizējos, ka tikai tētis neaizbrauc bez manis. Biju nemiērīga, tētis to pamanīja un prasīja: bet vai tētis tevi kādreiz ir piemānījis? – Nu nē, nekad, ko tad es te uztraucos!? Tas ir pilnīgi droši – tētis nepiemānīs! Tāds tētis man ir.

Ā.G. Izstāstīšu vienu gadījumu – mēs bijām aizbraukuši uz Valmieras dievkalpojumu. Diezgan ilgi aizkavējos, tad atbraucām uz Smiltēni. Vita saka: „Tēti, man tā gribas ēst, tā gribas ēst! Aiziesim uz ēdnīcu!” Es saku: „Sabats ir, labāk neiesim...” Bet beigās piekritu. Meitēns grib ēst, tik vēls jau! Aizejam. Pie blakus galdiņa viena ģimene – vīrs un sieva –, paņēmuši ēdienu, saliek rokas un pielūdz. Kad viņi beidza, es dabīgi tūlīt sāku ar viņiem runāties, un pēc tam sarunājām mācīties Bībeli, un to darījām vairākus gadus. Tā Vita man palīdzēja evaņģelizācijā.

teica: es pašlaik esmu laimīgākais cilvēks pasaulē! Kāpēc? Tāpēc, ka es ļoti priecājos par to, kas notika šinī kongresā! Jautāju, vai viņam vēl kaut kas bija vajadzīgs, lai būtu laimīgs? Jā, izrādās, dzīvoklī ielika jaunus logus. Un vēl kas? Jā, piektdienas vakarā viņš varēja būt Bībeles studijas lūgšanu grupā. Bija laimīgs, ka tur varēja aiziet, jo katru piektdienu to nevarot.

Bet vai Tu pats esi laimīgs?

Es labāk neatbildēšu. Vai Kristus bija laimīgs, kad viņam bija jāņem pātaga un jāievieš kārtība dievnamā?

Kādas grāmatas bez Bībeles Tu cienī un lasi?

Es esmu diezgan liels grāmatu tārpis, un grāmatu tārpiem ne vienmēr gribas lasīt tikai to, kas labs un vērtīgs, bet arī to, kas piesārņo smadzenes. Es vērtēju tādas grāmatas, kas atspoguļo reālu dzīvi. Bet dziļi teoloģiskās, garīgās grāmatas, kas varbūt izskaidro kaut ko, bet līdinās pa gaisu, tās man neaiziet...

Līdzdali par Smiltēnes draudzes vēsturi un saviem piedzīvojumiem šeit.

Piedzīvojumu ir ļoti daudz. Ir pagājuši 47 gadi, kopš mani brāļi Čolders un Klotiņš aicināja garīgā kalpošanā. Draudzē esmu darbojies dažādos statusos, kā tas katrā laikā bija iespējams. No šiem 47 gadiem es 30 gadus esmu Smiltēnē. Pirmais posms sākās 1970.gadā, kad man lūdza uzņemties Smiltēnes grupas vadību. Kalpoju 15 gadus Smiltēnē, tajā pašā laikā arī Valmieras draudzē. Smiltēnes grupā bija ļoti nopietni brāļi un māsas, kas izgājuši cauri kara laika grūtībām un stipri stāvēja par ticību. Bet viņiem varbūt pietrūka

Viktors Geide
mācītājs emeritus

Unikāla iespēja – visiem DZIEDĀT KORĪ

„Tad es redzēju: raugi, Jērs stāvēja uz Ciānas kalna, un līdz ar Viņu 144000, kam Viņa vārds un Viņa Tēva vārds bija rakstīts uz viņu pierēm; un es dzirdēju balsi no debesīm; tā bija kā lielu ūdeņu krākšana un kā stipra pērķona rūkšana; šī balss, ko es dzirdēju, bija, kā kad koklētāji koklē uz savām koklēm. Tie dziedāja jaunu dziesmu goda krēsla priekšā un četru dzīvo būtņu un vecaju priekšā, un neviens to dziesmu nevarēja saprast, kā vien tie 144000, kas ir atpirkti no pasaules.” (Atkl. 14:1-3)

Kāda īpatnēja dziesma! Liekas, vai tad debess eņģeļi ir tik aprobežoti savās spējās, ka nevar nodziedāt vienu dziesmu kopā ar atpestītiem? Nebūt nē! Tā ir īpaša dziesma, kuru saprot tie zemes bērni, kas būs izglābti.

Jānis personīgi dzirdēja Jēzu sakām: „Man ir dota visa vara debesīs un virs zemes. Tāpēc ejiet un dariet par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā. Tās mācīdami turēt visu, ko Es jums esmu pavēlējis. Un redzi, Es esmu pie jums ikdienas līdz pasaules galam.” Mt.28:18-20. Un tagad sirmais Jānis, atrodoties apcietinājumā Patmosā, redz skaistu ainu. Vispirms viņš gan redz kaut ko ļoti briesmīgu- šīs pasaules visbriesmīgāko ainu. Viņš redz pūķi, tas ir, sātanu, redz, cik viņš ir dusmīgs. Es nezinu, kāds izskatās pūķis. Nevaru iedomāties, kādu Jānis to redzēja. Viņš redz katrā viņa kustībā, katrā vaibstā, ka tas ir nikns. Viņš „sadsusmojās par sievu un gāja karot ar pārējiem viņas cilts locekļiem, kas turēja Dieva baušļus un apliecināja Jēzu”. Viņam ir šeit, virs zemes, cilvēki, ar kuriem jākaro, Dieva bērni, kuri

vēlas dziedāt dziesmu, ko lasījām, un viņš to negrib pieļaut. Un tad ir teikts, ka viņš nāk ļoti tuvu šīs pasaules sabiedrībai, nostājoties jūras krastā. Jānis, to redzot, domā, ko viņš tagad te darīs? Atkl. 17:15 ir teikts, ka jūra – tie ir cilvēki, tautas, ciltis, mēs visi šeit, virs zemes. Jānis skatās uz šo būtni jūras krastā, skatās uz jūru un redz, ka no tās kāpj ārā vēl viens briesmīgs zvērs ar 7 galvām, uz kurām rakstīti Dieva zaimošanas vārdi. Jānim tas nepatīk. Viņam Jēzus ir visdārgākais. Viņš redz, ka te ir ienaidnieks, kas zaimo šo svēto Būtni, kas dara cilvēkiem pāri, un viņš novēršas. Labāk skatīšos uz zemi. Varbūt tur ieraudzīšu kaut ko skaistu. Viņš skatās – un arī no zemes nāk ārā zvērs. Ragi gan kā jēram, bet valoda kā pūķim. Kur lai skatos? Jāņa sirds trīc, un viņš skatās debesīs – vai tur nav kāds gaismas stars? Un redz Ciānas kalnu. Tur nav zvēra. Tur ir Jērs. Viņš pazīst To. Tas ir Dieva Jērs, mans Glābējs! Tas nav mans ienaidnieks, bet mans labākais Draugs. Viņš redz daudz cilvēku, par kuriem teikts, ka tie ir atpirkti no pasaules, izrauti no šīs briesmīgās ainas, ko viņš tikko re-

dzēja. Viņš dzird, ka viņi dzied, un izklausās, ka tie vienā balsī dzied. Milzīgs koris! Atsēdieties Jānim blakus, aizveriet acis un klausieties! Atpestītie dzied. Dziesma skan kā lielu ūdeņu krākšana! Tik vienbalsīgi! Tik skaisti! Un pēkšņi viņš dzird it kā stipra pērkonu rūkšanu, un atkal tik skaistu – it kā viņi spēlētu uz koklēm. Jānis ir aizrauts. Eņģeļi klausās, visas debesis, viss Universs klausās. Uzvarētāji dzied uzvaras dziesmu. Kaut kas īpašs! Eņģeļi dziedāja, kad cilvēks tika radīts, kā Ījabs raksta: „Rīta zvaigznes kopā priecīgi dziedāja un slavēja Dievu.” Bet tagad eņģeļi stāv klusu, klausās. Jēram dzied slavu uzvarētāji, atpirkti no zemes, kurus ienaidnieks neuzvarēja. Viņi atļāva, pirms dzīves cēliens noslēdzās, uzspiest sev zīmogus, ka ir Dieva bērni. Kāds brīnišķīgs koris! Tas, mīļie draugi, ir lielās cīņas fināls. Tā ir lielā cerība. Ja Jēzus aicina savus bērnus šai lielajā cīņā būt uzticīgiem, tad Viņš dod arī cerību. Tagad Viņš Jānim parāda – tu redzēji briesmīgas ainas. Liekas, ka tev kā cilvēkam nav nekādas cerības. Šis pūķis ir tā sadusmojies, jūra ir tā sabangota, zvēri ir tik briesmīgi, ka, vienalga, vai skaties uz jūru vai zemi, tev sirds trīc. Nebīsties! Paskaties uz debesīm! Ir cerība šai lielajā cīņā. Kristus ir uzvarējis! Cīņa noslēgsies, drīz noslēgsies! Šodien visā Transeuropas divīzijā skan lūgums aicināt grieķniekus dziedāt Debesu kori. Vienreizēja, unikāla iespēja, kura tikai vienreiz cilvēkam tiek piedāvāta šai pasaulē – dziedāt Debesu kori. Tie ir īpaši svētki divīzijā. Tā ir cerības vēsts, kas jānes bezcerībā esošajai pasaulei. Jūs teiksiet, pasaule jūsmo, jo ir prieka pilna. Tā ir ilūzija. Skatieties rūpīgāk! Paklausieties, par ko tā raud, par ko skumst. Jūs sapratīsiet, ka pasaulei nav cerības, dzīvojot bez Dieva, un tāpēc Dieva bērniem ir jānes viņiem šī cerība, jāstāsta, ka ir iespēja dziedāt

vijole nekur neder, ka Viņa radītais cilvēks nav nekas – un viņš viņu trieca zemē, dubļu zemē, grēka zemē, sasīta viņu. Ko Tu, Dievs, tagad ar viņu darīsi? Viņš nekad nebūs tas, kas dziedās Tev slavu, pagodinot Tevi!

Bet Dievam bija plāns, un Viņš salasīja šīs lauskas, salasīja un izveidoja kori Debesīs. Vai tu būsi tur? Vai tu tici, ka Dievs ir tavas lauskas salicis kopā? Tās drumstalas, par kurām sātans priecājās – no tām nekad nebūs mūzikas instruments, nekad no tām neskanēs slava Dievam.

Jēzus nomira Golgātā. Viņš ieguva ne tikai tiesības, bet Viņam ir materiāls, ar ko šīs lauskas salikt kopā. Viņš nekautrējās nākt uz šo zemi, lai ietu pie katra cilvēka, kas guļ šīs zemes dubļos. Vienalga, cik smalkās lauskās ir sasīta viņa dzīve, Jēzus iet pie tā un saka: „Nāc, seko Man. Es tevi darīšu par citu cilvēku. Es tevi darīšu par instrumentu mūžībai, par dziedātāju Debesu kori.” Vai tā nav brīnišķīga cerība?

Viņš iet garām zvejniekiem. Tie nomocījušies, nekas nav ķēries. Jēzus viņiem saka: „Sekojiet man! Es jūs darīšu par cilvēku zvejniekiem.” Un viņš dara brīnumus.

Viņš iet garām velna apsēstam un atņem ienaidniekam varu pār viņu, lai veidotu jaunu mūzikas instrumentu.

Viņš iet cauri Jērikai un ierauga, ka viena cilvēka lauskas ir kokā. Caķejs – muitnieks, kas, katru rītu ceļoties domā, ko es šodien nopelnīšu, kā varēšu kaut ko iebāzt kabatā? Viņš saka: „Caķej, kāp steigšus zemē, man šodien jāiet pie tevis!” Un Jēzus ņem Caķeja lauskas un izveido instrumentu mūžībai.

Viņš ierauga sievieti, kuras dzīves cerība ir dubļos samīta, kas gaida, kad akmeņi nobirs pār viņu, sasītot to. Jēzus saka viņai: „Tev tavi grēki piedoti. Ej un negrēko vairs!”

Viņa mīļā roka paceļ cilvēku no dubļiem, salasa šīs lauskas un

Jūs teiksiet, pasaule jūsmo, jo ir prieka pilna. Tā ir ilūzija. Skatieties rūpīgāk! Paklausieties, par ko tā raud, par ko skumst. Jūs sapratīsiet, ka pasaulei bez Dieva nav cerības.

korī.

Es lasīju, ka kāds ļoti ievērojams vijolnieks vēlējās jaunu vijoli. Viņam vairs nepatika tā, kas viņam bija. Viņš zināja labu meistar un lūdza izgatavot jaunu vijoli. Kad tā bija gatava, mākslinieks atnāca un izmēģināja. Viņa seja kļuva dīvainā. Viņš vēl pamēģināja un kļuva pavisam dīvains. Viņš paņēma vijoli un ar lielu spēku svieda uz grīdas. Tā sašķīda. Meistars bija pārsteigts par tādu rīcību un jautāja, kas par lietu? „Tas nav tas tonis, ko es gribēju. Es biju iedomājies, ka būs kaut kas labāks.” Un viņš aizgāja. Meistars bija neapmierināts. Viņš domāja, kā tas var būt? Es taču tik daudz pūļu pieliku! Un tad viņš nolēma izgatavot jaunu vijoli. Kad darbs bija pabeigts, viņš no jauna aicināja vijolnieku. Mākslinieks atnāca, paņēma vijoli, sāka spēlēt, un viņam gandrīz elpa aizrāvās. Viņš jautāja: „Saki, kur tu tādu materiālu ņēmi?” Un kad meistars to pateica, viņš kļuva gandrīz mēms. Vai jūs varat iedomāties atbildi? Viņš teica: „Es to vijoli, kuru tu nosviedi zemē, salasīju, salasīju visas sīkās lauskas un ar augstvērtīgu līmi salīmēju. Tā, draugs, ir tā pati vijole, kuru tu sasīti.”

Ko tas mums stāsta? Kad cilvēks tik brīnišķīgi bija radīts, lai dziedātu Dievam slavu, lai skanētu Viņa godam, sātans, kurš jau tad bija ārkārtīgi sakaitināts, teica: „Kā tas var būt? Man neļāva cilvēku radīt. Dievs varēja man dot tādas spējas, bet Viņš to nedarīja. Nu es parādīšu Viņam, ka Viņa izveidotā

saliek kopā. „Ej, cilvēk, Es tevi savienoju par jaunu cilvēku!” Vai nav brīnišķs – šis Golgatas krusts, šis dārgais Pestītājs?

Mīļais draugs, kāpēc tu esi šeit? Tas ir Dieva brīnums. Tas ir tikai tāpēc, ka Kristus roka ir pieskārusies tev un man. Mēs nekad nebūtu šeit, nekad! Pūķis par to parūpētos, ienaidnieks darītu visu, lai tu nekad neteiktu – es gribu būt Dieva bērns-, bet gan: „Nu, šogad vēl nē, varbūt nākamgad kristīšos, varbūt aiznākamgad. Tagad vēl nē. Es gribu sasist vēl smalkākās lauskās savu dzīvi.” Jā, ienaidnieks tā dara. Viņš tādā veidā attur cilvēkus. Bet šeit ir parādīta šī uzvara.

Liekas, ka mēs šodien dzīvojam laikā, kad ienaidnieks sevišķi smalkās druskās sit. Viņš grib atņemt pēdējo cerības dzirksti cilvēkiem. Un cik daudziem tā ir arī atņemta! Nesen bija ziņojums – kāds 90 gadus vecs cilvēks pārtrauca savu dzīvi pašnāvībā. Līdz pēdējam satriekts cilvēks! Vai tiešām jāaiziet no dzīves? Vai tiešām nav neviena gaismas stara? Vai tiešām nevarēja paskatīties uz debesīm un ieraudzīt kaut ko skaistu, ieraudzīt Dieva Vārdā, ka Debesīs ir vieta tiem, kas tiek izglābti?

Ko es ar to šodien gribu tev teikt? Tu, mīļais Dieva bērns, esi šodien Kristus rokas. Tu nevari neviena dzīvi salabot. To var darīt tikai Kristus. Tu nevari sasisto vijoli darīt par skaisti skanošu, bet tu vari atlikušās lauskas salasīt, atnest Jēzum un teikt: „Šis cilvēks man ir ļoti dārgs, bet ienaidnieks to ir tā

sasitis – glāb viņu! Es nemitēšos lūgt, kamēr dzīvošu.” Vai tev ir tādi cilvēki, par kuriem tu lūdz un lūgsi, kamēr tu elpo? Tas ir brīnišķīgi, ja tu to dari. Ja tev ir 2 cilvēki – ļoti labi-, ja tev ir 4 cilvēki – vēl labāk! Ja tev ir vesels saraksts, tad noliec katru rītu to sev priekšā un stāsti Kristus: „Šeit, Jēzu, ir salauztās dzīves, te ir pazemotie, piesmītie cilvēki, šeit ir ienaidnieka sadauzītie, bet es gribu ar viņiem kopā dziedāt Debess korī. Vai Tu vari viņus izglābt? Vai Tu vari viņus atjaunot? Vai Tu vari izdarīt, lai viņi Tēva priekšā būtu tādi, kas nekad nav grēkojuši? Mīļais Jēzu, dari to!” Vai tu tā sauc uz Dievu par tiem, kas tev ir dārgi, kas tev dzīvo blakus vai arī nedzīvo? Tu esi palīdzošas rokas, lai salasītu šīs druskas. Tu nevari tās salikt kopā. To var tikai Kristus Savā mīlestībā Savu izlieto asiņu dēļ, jo viņš ir Radītājs. Viņš var no sadauzītās vijoles izgatavot unikālu. Bet vai tu lūdz par to? Vai tu darbojies šī cilvēka labā? Vai esi gatavs viņam pastāstīt par lielo cīņu? Vai esi gatavs viņam pastāstīt par lielo cerību? Vai esi gatavs viņam paspiest roku? Vai esi gatavs viņam pateikt, ka tu par viņu lūdz?

Atceros, kad karš nāca pāri Valmierai 1944.gada septembrī,

Kristum, un es sastapšos ar savu draugu mūžībā.”

Pie vārtiem cietuma sardzi nomainīja citi pavadoņi, un viņa tur ieraudzīja vēl divus notiesātos. Filipa tos pazina. Tie bija šīs reformācijas draudzes vecajie. Aiz vārtiem ceļa abās pusēs stāvēja tauta un asinskāri auroja, gaidot, kad beidzot vedīs notiesātos. Uguns sārts jau dega. Bet, pirms viņus veda cauri šiem cilvēkiem, viņiem izrāva mēles. Kāpēc? Lai viņi nevarētu dziedāt, nevarētu balsī lūgt. Lai viņu lūgšana neiekristu kāda sirdī kā sēkla, lai cilvēki nesadzirdētu mīļu vēsti no Kristus. Filipa tika vesta kā pēdējā, un kad šiem abiem vīriem izgriezta mēles, tad šis cilvēks viņai jautāja: „Tev nebūs žēl palikt bez mēles?” Viņa teica: „Ja man nav žēl atdot dzīvību, tad kas gan ir mēle?”

Bet viņi dziedās, mīļie draugi! Viņi dziedās mūžībā šai atpestīto korī. Viņiem būs mēles. Viņi būs jauni. Viņi dziedās. Viņi slavēs Dievu. Mīļais Dieva bērns, vai tu nejutī, ka sātans kādreiz arī tev grib izgriezt mēli? Vai tu nejutī to, kad, zemojoties lūgšanā par saviem mīļajiem, tu noliec savā priekšā sarakstu, un pēkšņi tev viens zvana vai kāds atnāk, un tu pārtrauc lūgt, un tu nevari vairs šos vārdus pieminēt? Vai tu to nejutī kād-

Runājies ar savu Dievu! Lai sātans redz, ka tev ir mēle, ka tu vari runāt, vari sludināt, vari dziedāt. Dariet to, mīļie Dieva bērni, jo laika ir palicis ļoti maz.

un mēs, 8 adventisti, izbēguši no Valmieras, bridām pa smilšainu ceļu. Vēl nebijām tālu aizgājuši. Cilvēki kā straume plūda ārā no pilsētas. Valmiera dega kā lāpa. Mamma teica: „Saulīte riet. Ieiesim tepat mežā nobeigt sabatu.” Un mēs iegājām lūgt. Kad beidzām lūgt, ieraudzījām, ka ap mums, galvas noliekuši, stāv vēl kādi 30 cilvēki. Kāpēc? Ko viņi saprata? Viņi saprata, ka šajā bezcerības pasaulē ir kāds gaismas stars cilvēkiem. Viņi saprata, ka ir Kāds, Kurš var palīdzēt, Kurš var pasargāt. Un tāpēc es gribu, lai mēs kļūtu par lūdzējiem, lai mēs šai korī varētu sadoties rokās ar tiem, par kuriem esam lūguši, un arī ar tiem, kuri par mums lūguši. Es nezinu, cik daudz lūgšanu ir Debesīs par mani. Mūžība to atklās.

Es ticu, ka šai korī dziedās arī mīļie Dieva bērni no reformācijas kustības, kurus 1558. gada 27. septembrī sadedzināja uz uguns sārta. Kas tur notika? Kad uzzināja, kur šie reformācijas piekritēji pulcējās, tie tika apcietināti un ielikti cietumā Parīzē. To vidū bija arī viena jauna, ļoti skaista sieviete – Filipa. Viņa bija atraitne. Kad vīrs nomira, viņai bija tikai 22 gadi. Pirms savas nāves viņš teica: „Mana karstākā vēlēšanās, lai tu paliec uzticīga Dievam, lai tu ej pa šo skaidro, bībeliski patieso ceļu.” Un tagad viņa ir cietumā. Viņai nepārtraukti piedāvā: „Ej uz kompromisu. Kāpēc tev tika jaunai jāmirst? Vai tā vēsts jums ir tik svarīga?” Bet viņa neatkāpās. Pagāja gads, un tad viņas kamerā ienāca sargs, paziņojot: „Šodien tiks izpildīts sods.”

Ja viņa ikdienā cietumā staigāja tā saucamās sēru drēbēs, kā tai laikā bija parasts, ar to apliecinot, ka ir sēras, ka mēs dzīvojam šai pasaulē, ienaidnieka nospiesti, vajāti, mums ir grūti, tad tagad, ejot uz uguns sārta, viņa uzvilka vislabākās drēbes, kas viņai bija. Kad cietuma uzraugs jautāja: „Kāpēc tu ģērbies šais skaistajās drēbēs, vai tad tev šodien kāda prieka diena?” viņa teica: „Jā, man ir prieks, ka es paliku uzticīga

reiz arī dievnamā, izskanot aicinājumam: „Ziniet, ir problēmas kādai mīļai ģimenei. Kas vēlētos lūgt?” Klusums... „Es jautāju vēlreiz, vai ir kāds, kas vēlētos pielūgt?” Klusums. Tad varbūt viens pieceļas un pateicas Dievam, lūdzot spēku izturēt. Sātans mums šodien negriež mēles ārā burtiski. Viņš to dara citādi. Viņš izgriež, lai tu nelūgtu. Lūgšanas stundas lēnām pazūd no pasaules. Sātanam ir ļoti izdevies izgriezt lūgšanu mēli. Tik tiešām, mīļie draugi! Es pats to esmu piedzīvojis.

Atcerieties, ko teica Samuēls: „...es nekad tā neapgrēkošos pret To Kungu, ka mitētos par jums aizlūgt un mācīt jūs stāgāt labo un taisno ceļu.” (1Sam. 12: 23) Lūk, ko saprata Samuēls. Ja es ļaušu ienaidniekam izgriezt man lūgšanu mēli, tas būs noziegums, grēks pret debesīm.

Mīļie draugi, šie svētki ir, lai, pirmkārt, Dieva bērni sāktu lūgt par cilvēkiem sev apkārt. Es vēlos, lai tev mājās būtu saraksts, par kuriem tu vēlies lūgt līdz mūža galam. Es vēlos, lai tu lūgtu balsī par viņiem nevis klusi. Kāpēc balsī? Lai dzird sātans, lai viņš dzird, lai viņam sāp galva, lai kļūst nelabi, lai trīc rokas un kājas, lai viņš dzird – Dieva bērns lūdz par cilvēkiem, par sasītiem trauciem, par sasīstām vijolēm, lūdz, lai viņus izglābtu. Dari to! Runājies ar savu Dievu! Lai sātans redz, ka tev ir mēle, ka tu vari runāt, vari sludināt, vari dziedāt. Dariet to, mīļie Dieva bērni, jo laika ir palicis ļoti maz, un tik daudz cilvēku vēl ir jāglābj, tik daudziem vēl ir jānes vēsts par LIELO CERĪBU! Sāc to šodien. Lūdz spēku, lūdz gudrību, lūdz žēlastību no Dieva, un tu būsi laimīgs. Tu piedzīvosi daudz brīnišķīgu lietu. Lai Dievs tevi svētī!

Svētruna runāta 12. oktobrī Valmierā, Lielās cerības projekta dienā. Svētrunas „Aicinājums dziedāt korī” pilns saturs Valmieras dr.mājas lapā: www.valmiera.adventisti.lv

MĀJOKĻI SENAJĀ IZRĀĒLĀ

Krā: Brālīt, tu esi uzcēlis ļoti skaistu māju!

Krū: Tev patīk?

Krā: Jā, ļoti varena un glīta. Tik liela sēta riņķī no kociņiem! Paskaties, es tur pat varu ielīst iekšā!

Krū: Man pašam arī liekas, ka dikti smuka. Es to būvēju veselas divas dienas!

Krā: Cik skaists tornītis pašā mājas augšā! Un kādi glīti lodziņi no krāsainiem stikliņiem! Kam tu uzcēli šo māju? Vai man?

Krū: Nē, DIEVAM.

Krā: DIEVAM?

Krū: Jā. Ja nu gadījumā VIŅŠ izdomātu mani apciemot, tad DIEVS varēs mierīgi nākt un dzīvot te, šajā skaistajā namā, ko esmu uzcēlis tieši VIŅAM! Es būšu ļoti viesmīlīgs, DIEVAM paklausīgs un draudzīgs, jo man VIŅŠ trakoti patīk!

Krā: Bet kā tu vari zināt, vai DIEVAM tava māja patiks? Un vispār, tu taču nezini, kādas agrāk bija mājas!

Krū: Es jau neesmu nekāds vakarējais, apskatījos senās arhitektūras grāmatās. Šī te ir senatnes māja!

Krā: Senatnes? Kā tad tu vari zināt, kādas mājas bija senatnē?

Krū: Šī ir ļoti līdzīga tām, ko redzēju enciklopēdijās.

Krā: Bet... kā tu domā... man jau šķiet, ka DIEVAM tava māja būs stipri jo stipri par maziņu.

Krū: Es jau pats par to esmu drusciņ raizīgs, bet šitais bija labākais, kas man sanāca.

Mamma: Krū, māju tu esi uzcēlis, tiešām, jauku.

Krū: Tev patīk, mammucīt?

Mamma: Jā, bet vai tu zini to, ka, laikam ejot, māju celšana un to izskats mainījās?

Krū: Tiešām?

Mamma: Jā. Varu jums par to pastāstīt.

Krā: Jā, pastāsti gan!

Mamma: Kādreiz Izraēla ļaudis dzīvoja teltīs. Tās gan bija citādas nekā šodien. Pie diviem mietiem piestiprināja kazu vilnas pārklājus— segas. Starp mietiem bija atvērums— ieeja. Telts vidū aizkari, kas atdalīja pirmo telpu no dziļumā esošās sievietiņu guļamistabas. Šādās teltīs dzīvoja Ābrahāms, Īzaks un Jēkabs. Ganu dzīve lika bieži pārcelties no vienas vietas uz citu. Telti varēja nojaukt, sarullēt un atkal uzcelt nākošajā apmetnē.

Krū: Tas nu gan nav slikti. Ja gribi padzīvot citur, pasit tik māju padusē un uz priekšu!

Krā: Jā, kā tādu rokassomiņu, vai ne?

Mamma: Bet Jaunās Derības laikā galvenie mitekļi bija mājas. Tās cēla no dažādiem materiāliem. Visvienkāršākais bija māls (Ījaba 4:19). Bagātākie cilvēki cēla mājas no ķieģeļiem, akmeņiem, marmora (1Ķēn. 7:9, 1.Laiku 29:2; Jes.9:9). Apdarē izmantoja olīvkoku, ciedrus, cipreses. Greznoja ar zeltu, dārgakmeņiem, zilonkaulu (1Ķēn. 6:15-18, 21-35). Bagātajiem mājās bija arī strūklakas un baseini.

Nabadzīgo ļaužu māja parasti sastāvēja no vienas telpas. Vidū bija pīlārs, kas saturēja griestu šķērs-

baļķus. Tur piekāra eļļas lampu (Mt.5:15). Ja māja sastāvēja no divām telpām, tad tās bija ar nelielu atstarpi – tā veidojās neliels pagalms. Lai pagalmu pasargātu no saules, tam pāri izveidoja vieglu jumtu no žagariem, ko pārsedza ar audeklu vai lapām. Šādu jumtu nojauca, kad pie Jēzus uz nestuvēm nolaida slimo vīru (Marka 2:4).

Krū: Es atceros šo notikumu. Tajā mājā toreiz bija tik daudz ļaužu, ka pa durvīm nemaz nevarēja tikt iekšā!

Krā: Labi, ka tai mājai nebija spics jumtiņš kā tavējai, Krū. Tādā būtu grūtāk uzrāpties.

Mamma: Tā ir. Jumti austrumzemju mājām bija plakani. Salikti no baļķiem, krustām pārlikti ar dēļiem, pārklāti ar zariem un niedrēm. Virsū vēl sabēra zemi, nomīdīja un pārklāja ar māliem un kaļķi, lai nelaiž cauri ūdeni. Gar malu jumtam bija margas, lai neviens nenokristu (5.Moz. 22:8).

Krū: Nabaga cilvēčiņi! Tā ir, ja nemāk lidot. Visu laiku jāpiesargās, lai tik nenogāztos!

Mamma: Ar logiem austrumnieku mājas skopojās. Uz ielas pusi apakšstāvā logi nemēdza būt, ja nu vienīgi augšstāvā. Stiklu, protams, nebija. Naktī logus aizvēra ar koka slēģiem. Augšstāvos virs ielas varēja būt balkoniņi. Uz tā stāvēja ūdens krūzes, lai tās saglabātos vēsas. No balkoniņa varēja palūkoties, kas klauvē pie durvīm. Austrumnieki ir ļoti viesmīlīgi, un neuzņemties viesi ir kā noziegums. Svešinieku uzņem, sniedz palīdzību, bet neizjautā.

Krū: Viesmīlība, tas ir labi, bet maziņi lodziņi gan nav manā gaumē.

Krā: Man ļoti patīk, kad nāk ciemiņi!

Mamma: Bībele vēsta arī par kādu īpašu Viesi, kas stāv pie durvīm. Viņš klauvē un gaida, kad to ielaidīs. Šīs īpašās durvis, pie kurām viesis klauvē, ir mūsu sirds durtiņas. Un viesis ir pats Kungs Jēzus. Tas, kurš atvērs, iegūs sev pašu labāko Draugu, kāds vien var būt.

Krū: Ļoti labi! Tad man tā māja, ko uzcēlu DIEVAM, nemaz nav vajadzīga! Kad JĒZUS nāks pie manis, VIŅŠ varēs dzīvot manā sirsniņā. Es viņam atvērsu savas sirds durvis!

Krā: Kurš tad, Krū, dzīvos tavā mājā?

Krū: Tu, māsiņ, vari mierīgi dzīvot manā mājā ar visām savām lellēm! Ja tikai viņas visas tur salien iekšā!

Krā: Paldies, Krū! Mammucīt, jo vairāk tu mums stāsti senos notikumus, jo jaukāks kļūst mans brālītis!

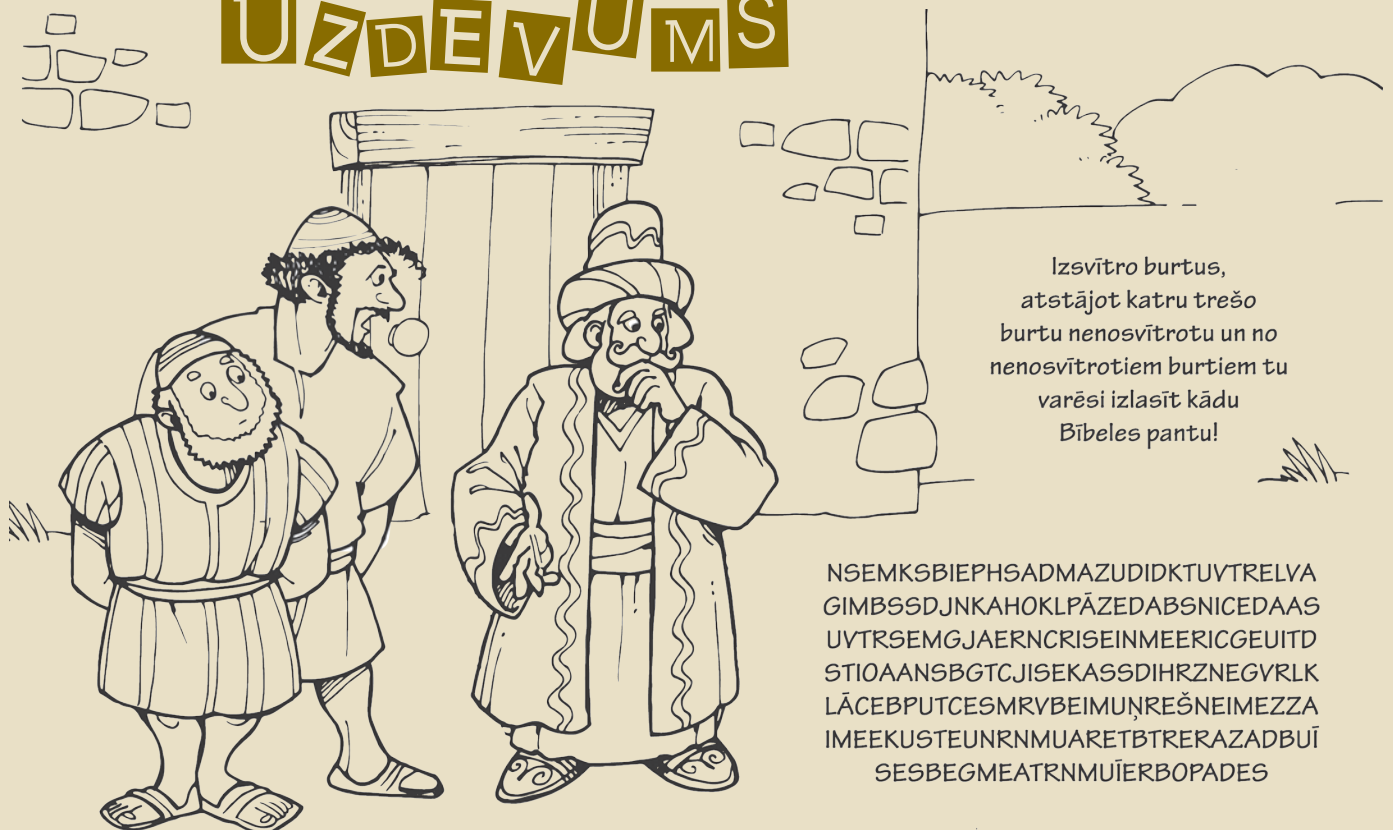
Mamma: Tā notiek ne tikai ar Krū, bet ar ikvienu, kurš sirds durtiņas atvēris DIEVAM.

Krā: Brālīt, palasīsim Bībelīti? Tur, kur stāstīts par to, cik labs Draugs JĒZUS ir cilvēkam.

Krū: Labs ir! Tu laikam gribi, lai es kļūtu labāks un labāks, tik labāks, ka uzceltu māju arī visiem taviem pārējiem rotaļu lāčiem, kaķiem un visiem citiem zaķiem?

Krā: Varbūt.

UZDEVUMS

Izsvītro burtus,
atstājot katru trešo
burtu nenosvītrotu un no
nenosvītrotiem burtiem tu
varēsi izlasīt kādu
Bībeles pantu!

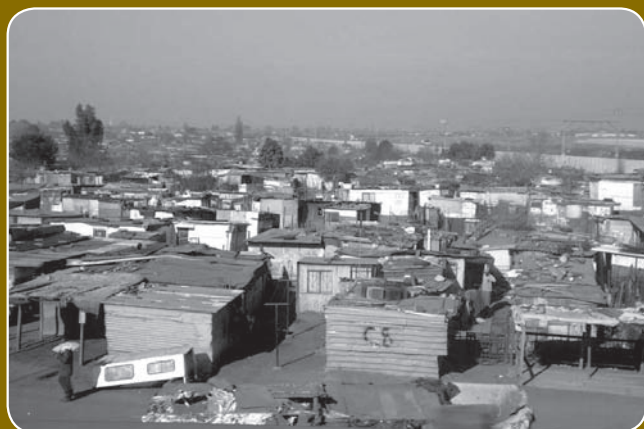
NSEMKSBIEPHSADMAZUDIDKTUVTRELYA
GIMBSSDJNKAHOKLPĀZEDABŠNICEDAAS
UVTRSEMGAERNCRISEINMEERICGEUITD
STIOAANSBGTCJISEKASSDIHRZNEGVRLK
LĀCEBPUTCESMRVBEIMUŅREŠNEIMEZZA
IMEEKUSTEUNRNMUARETBTRERAZADBUĪ
SESBEGMEATRNMUĪERBOPADES

TREŠĀ VISPASAULES JAUNIEŠU KONFERENCE

Divīzijas jauniešu vadītājs Pols Tomkins bija dzirdējis mūziku Korintā un piedāvāja man pārstāvēt divīziju vokālajā ansambli, kurš tika izveidots no dziedātājiem no visas pasaules – Amerikas Savienotajām Valstīm, Korejas, Filipīnām un Maurīcijas. Pavadošā grupā vēl cilvēki no Vācijas, Anglijas, Jaunzēlandes, Austrālijas.

Esmu Rīgas Tehniskās universitātes 2. kursa maģistra students. Ļoti palaimējās, jo mans bērnības hobijs izvērsās par nopietnām studijām universitātē un profesionālo karjeru. Lai arī elektronika aizņem lielu daļu no ikdienas dzīves, tomēr cenšos to sabalansēt ar kalpošanu draudzē un sportu. Liela daļa no maniem draugiem mani tieši asociē ar sportošanu.

Nepārprotami tā ir svētība dzīvot ticīgā ģimenē. Daudzas reizes esam diskutējuši par dažādiem bībeliskiem jautājumiem, un vienmēr atklāju ko jaunu. Ja rodas kādi jautājumi Bībeles izpētes grupiņās, tad vienmēr ir konsultants mājās.

Lai gan zinu, ka mana dzīve ir ļoti privilēģēta, ne vienmēr sanāk būt labākajam paraugam citiem draudzes jauniešiem. Ja esi piedzimis kristīgā ģimenē, tad īsti nekad nezini, kā ir dzīvot pilnīgi ārpus kristīgiem standartiem. Pusaudžu gadi tika pavadīti sevī atrašanai, un tad arī man bija izvēle sekot sirds aicinājumam kristīties. Ja jautātu, kad izšķītos iet Dieva vadīto ceļu, tad atbildētu, ka tas ir ikdienas piedzīvojums, kad jāstājas pretī kārdinājumiem. Piemēram, kad treniņplāni krustojas ar baznīcas sanāksmēm.

Savā draudzē esmu aktīvs dziedātājs un mazo grupu vadītājs. Korinta man ir īpaša un dārga, ne tikai ar to, ka veidojam vidi patīkamu jaunatnācējiem, bet arī uzdodam jautājumus, kas liek iziet no komforta zonas. Tieši tāpēc arvien vairāk un vairāk saprotu, ka Dievs tik ļoti meklē mūsu sirdis. Pateicoties tieši Korintai, man bija iespēja dziedāt pasaules adventistu jauniešu konferencē Dienvidāfrikā.

Viss sākās apmēram pirms gada, kad nejauši ar mammu (Antru) turējām rokās nelielu brošūru par šo konferenci. Uzreiz radās dažādi jautājumi, lai vairāk un precīzāk uzzinātu, kas un kā. Tā kā veiksmīgi ieguvām interesējošās atbildes, sākās gatavošanās braucienam.

Gatavoties centos laicīgi, nesekojo studentu pēdējās nedēļas likumam, kad grūti ko vairs paspēt. Šis process nebija vien līdzekļu krāšana, bet arī, par lielu pārsteigumu, vokāla apguve. Apmēram ap to laiku, kad biju nopircis jau lidmašī-

nas biļetes, man atnāca uzaicinājums dziedāt konferencē. Tā kā divīzijas jauniešu vadītājs Pols Tomkins (*Paul Tomkin*) bija dzirdējis mūziku Korintā, viņš piedāvāja man pārstāvēt divīziju vokālajā ansablī, kurš tika izveidots no dziedātājiem no visas pasaules. Pārējie dziedātāji bija no Amerikas Savienotajām Valstīm, Korejas, Filipīnām un Maurīcijas. Pavadošā grupā vēl cilvēki no Vācijas, Anglijas, Jaunzēlandes, Austrālijas. Tā varētu turpināt, bet tiešām tā bija neapraکتāma sajūta tur dziedāt.

Lielākoties, kad stāstu par piedzīvojumiem konferencē, man uzdod jautājumu, vai man nebija ļoti karsti. Lai gan Dienvidāfrikas Republika ir Āfrikas kontinentā, tā ir tālu no ekvatora, un tādējādi temperatūra caur gadalaikiem ir līdzīga kā Latvijā. Vienīgi mūsu temperatūrai būtu jāpieskaita kādi septiņi grādi. Šādi novērtējot ir skaidrs, ka par lielu karstumu es nevarēju domāt, jo, ja Latvijā jūnija beigās – jūlija sākumā ir silts, tad otrā zemes pusē sanāk, ka iesākas ziema.

Konference dalījās divās daļās. Pirmā nedēļa bija misijas darbs (IMPACT), un otrā – konference. Kā misijas darbu varēja izvēlēties no dažādiem projektiem, ko rīkoja tā apvidus lokālās draudzes: būvniecība, ēku atjaunošana, darbs ar bērniem, darbs ar pensionāriem u.c. Nolēmu izvēlēties to projektu, kas man likās tobrīd visvienkāršākais, lai varētu gatavoties dziedāšanai, – darbu ar bērniem. Izrādījās, tas ne-

kādā gadījumā nebija visvienkāršākais.

Pirmajā nedēļā tiku uzņemts ģimenē no vietējās draudzes. Burtiski melnādaino apdzīvotā rajonā. Tā kā nesenā pagātnē (pirms apmēram vienas paaudzes) Dienvidāfrikā bija izteikts rasisms, cilvēki bija ļoti izbrīnīti redzēt garu baltādaino viņu ielās, lielākoties cilvēki bija galvastiesu īsāki. Uz ielām bieži man kāds ko uzsauca vietējās valodās. Dienvidāfrikā ir vairākas oficiālās valsts valodas, no kurām viena ir angļu valoda, kura arī tiek izteikti mācīta skolās.

Redzēju, kā cilvēki sildās, kurinot ugunsurus uz ielām, daudzi mitekļi bija šķūņi vai metāla kastes, kurām uz jumta ir riepas, lai tās neaizpūstu. Dienas tumšajā laikā viens centos neatrasties. Automašīnas durvis braucot vienmēr tika aizslēgtas, lai pie krustojumiem neiekāptu nelūgti viesi. Pirmajā naktī bija nedroša sajūta, vai kādi kaimiņi, redzot, ka baltais blakām dzīvo, nenāktu ielauzties. Lai gan ģimenei neko par to neteicu, nākamajā dienā mani iepazīstināja ar kaimiņiem, ejot ciemos pie tiem. Tā viņi norādīja, ka ar kaimiņiem arī ir ģimeniskas attiecības.

Ģimenē tiešām jutos mīlēts un gaidīts. No rītiem pirms izešanas ārpus mājas kopīgi sadevāmies rokās un lūdzām par apsardzību. Katru vakaru arī kopīgs svētbrīdis, kur es patiesi iepazīnos ar man vēl nezināmu adventistu aicinājumu: 777.

Septītās dienas adventisti, septiņas dienas nedēļā, septiņos no rīta un septiņos vakarā lūdz par Svētā Gara spēku un klātbūtni.

Ģimenes ēkā bija dienas centrs, tāpēc katru rītu mani modināja bērnu čalas blakus istabās. Pirmos rītus sanāca aizgulēties un kavēt rīta tikšanos galvenajā nedēļas mītnē. Tā bija pagara vienstāvu vietējās draudzes dievnama ēka, kurai vienā pusē bija piebūvētas nelielas palīgtelpas dažāda vecuma bērnu nodarbībām. Tas arī bija mūsu kara lauks. Jāteic, daudzi bērni sākumā baidījās no manis, pieņemu, manas ādas krāsas un garā auguma (197cm) dēļ. Bērni bija ļoti paklausīgi (ne tikai man!). Piemēram, kad sacījām, ka jāiet gulēt, tad tiešām uzreiz viņi apgūlās un vismaz tēloja, ka aizmieg. Bērniem mācījām zīmēt un nosaukt dažādas figūras angļiski. Nedēļas noslēgumā bija mūsu vadīts dievkalpojums, kur varēju izbaudīt afrikāņu dziedāšanas stilu un kultūru. Atšķirībā no tradicionālās baznīcas, viņi brīvi ritmicē un kustina ķermeņus mūzikas pavadījumā.

Otrā nedēļa bija kardināli atšķirīga. No vienas puses, tas bija mūzikas maratons, kur katrā brīvā brīdī ir mēģinājumi, bet, no otras puses, varēju piedzīvot neapraکتāmu sajūtu būt kopā ar tik dažādiem cilvēkiem, kurus varēju izjust kā māsas un brāļus. Pēc otrās dienas likās, ka katrs mēģinājums ir mana pēdējā dziedāšana šajā nedēļā, jo laiks bija tik auksts un mitrs, ka nedaudz saaukstējos. Arī balss bija nogurusi. Bet tad es piedzīvoju Dieva spēku manā nespēkā. Lai gan, ejot uz skatuves, likās, ka nevarēšu padziedāt, tomēr, uzejot un sākot dziedāt, jutu, ka varu dziedāt. Tas tiešām atvēra manu sirdi.

Konferences nedēļa bija sadalīta atsevišķās daļās. Pārsvārā visās dienās bija plenārās sesijas ar dažādām tēmām, piemēram, – saprast jauniešus, misija, seksualitāte, Dieva pārstāvēšana, kā arī tā saucamās darbnīcas /workshop/, kur varēja klausīties jau iepriekš izvēlētas tēmas.

Konferences uzsvars bija vērst uz atmodu un reformāciju, to izjutot jau konferences laikā. Sabatā, pēc dievkalpojuma stadionā, vairāki tūkstoši jauniešu devās uz Pretorijas ielām, lai katrs savā rajonā dalītu Elenas G. Vaitas grāmatu „Lielā cerība”.

Nedēļas vidū konferences dalībniekiem bija iespēja aizbraukt uz ‘SAFARI’, uz apvidiem, kur lielās platībās tiek lokalizēti savvaļas dzīvnieki. Lai tie būtu redzami, tiek izlikts ēdiens tieši pie ceļiem, un, braucot ar autobusiem, zverus var redzēt. Arī pabijām lokālajā zooloģiskajā dārzā, kur, atšķirībā no mūsu pierastā, bija iespēja ieiet aplokos pie dažādu zveru mazuļiem.

Bija iespaidīgi, kā vairāki tūkstoši jauniešu dalījās mazās grupās pa 10-15 cilvēkiem, kur kopīgi pārrunājām, kā aizsniegt savus draugus.

Lai gan parasti Ģenerālkonferences pārstāvji ir tikai uz atklāšanas vai noslēgšanas ceremoniju, tomēr prezidents Teds Vilsons (*Ted N. C. Wilson*) un daudzi citi pārstāvji bija visu konferences nedēļu. Kā galvenais runātājs bija Deīvids Ašeriks (*David Asscherick*), kurš atgādināja jaunā vēsmā to, ko nozīmē, ka Dievs ir mīlestība.

Visas konferences laikā izjutām dažādu kultūru un tautu draudzību un vienotību pasaules baznīcā. Konference mobilizēja un deva jaunu sparū palīdzēt tuvākajam un vēstīt par Dieva godību.

Nākamā konference notiks Vācijā, 2018. gadā.

Arnolds Āriņš

KALPOŠANA ĢIMENĒM

21. gs. sabiedrībā

Valda Reķe
Ģimenes kalpošanas nodaļa

Reportāža no Baltijas ūnijas Ģimenes kalpošanas nodaļas semināra.

Ar Baltijas ūnijas finansiālu atbalstu 26. un 27. oktobrī Rīgā praktiski izglītojošā seminārā bija pulcējušies 34 dalībnieki no visām trim Baltijas valstīm, lai kopīgi diskutētu, lūgtu, dalītos pieredzē, meklētu inovatīvus risinājumus kalpošanai ģimenēm savās draudzēs, savās pilsētās, savās valstīs.

Ģimenes kalpošanas nodaļu Igaunijā vada Marge Randlepp, Lietuvā – jau vairākus gadus vadītājs ir Gintaras Nekis, Latvijā kopš 2003. gada šo nodaļu vada Valda Reķe. Semināra dalībniekus sveica un uzrunāja Baltijas ūnijas prezidents Valdis Zilgalvis, seminārā piedalījās arī Igaunijas draudžu savienības prezidents Davids Nommiks ar sievu Allu un Lietuvas konferences vadītājs Betolds Vinstons Hibners ar sievu Laimu.

Latviju pārstāvēja kalpošanā ģimenēm iesaistīti pāri no Daugavpils, Rēzeknes, Jelgavas, Liepājas, Rīgas I un Rīgas IV draudzes.

Semināra pirmajā dienā tika aplūkots bībeliskais pamato-

un komandas veidošanas principiem.

Otrajā dienā pārsvarā visas trīs valstu komandas dalījās pieredzē, runāja par izaicinājumiem un mērķtiecīgi darbojās inovatīvas darbības un metožu meklējumos. Meistarklasēs

jums mūsdienīgai kalpošanai, izvērtētas iespējas sabiedrības vajadzību izziņāšanai un to apmierināšanai, resursu apziņāšanai, plānošanai, īslaicīgu un ilglaicīgu mērķu izvirzīšanai

Latvijas dalībniekiem bija iespēja dāsni dalīties kalpošanas pieredzē – kā izvēlēties pasākumu/nometņu tēmas, kā dažādos veidos veiksmīgi izmantot pieejamos medijus, arī kā kalpot mācītāju ģimenēm un kā iekļauties lielo pilsētu evaņģelizācijā, kāda nozīme ir plānošanai, mērķu izvirzīšanai, reklāmai, projektu pieteikšanai, pašizglītībai, garīgai un intelektuālai izaugsmei un lieliskam komandas darbam.

Mūsdienu mainīgajā sabiedrībā ir sešpadsmit dažādu veidu ģimeņu modeļi ar dažādu pieredzi un dzīves situācijām, dažādām vajadzībām un vecumposmu īpatnībām: tie ir lielākie ģimenes kalpošanas izaicinājumi – kā saistoši uzrunāt, kā cilvēkiem piedāvāt augstākās garīgās vērtības skaidrā, saprotamā, atklātā veidā, lai Svētā Gara vadībā atkal iepazīstinātu ar Dievu, katra cilvēka Radītāju.

Semināra izskaņā tika arī nosprausti tālākās kopdarbības plāni un izteikta nozīmīga nepieciešamība veidot Baltijas Ģimeņu kalpošanas izglītības centru.

Ansis Roderts

MUGURAS SĀPES

Gandrīz katrs ir piedzīvojis muguras sāpes. Ekonomiski attīstītajās valstīs tās ir biežākais iemesls ārsta apmeklējumam un darba nespējai. Kas tas par „vali”, kas tik ļoti traucē mūsu ikdienas labsajūtai un ko ar to iesākt?

Patiesībā problēma ar nelieliem izņēmumiem meklējama mūsdienu dzīves stilā. Mēs ļoti daudz laika pavadām sēdus stāvoklī, muguras lielie muskuļi netiek kustināti un trenēti. Aptuveni 80% muguras sāpes, kuras izjūt cilvēki, ir nebūtiskas. Atšķirībā no sirds slimībām, mugura laikus informē cilvēku par iespējamu slimības attīstību. Lai gan sāpes ir nepatīkamas un traucējošas, lielākā daļa slimnieku tās vai nu vienkārši pacieš, vai mazina ar kādu pretspāju vai pretiekaisuma tableti. Lai gan pēc pāris dienām pacients jūtas pilnīgi vesels, tad tomēr tas ir brīdinājums par iespējamām lielākām problēmām nākotnē.

Kā attīstās muguras sāpes un kāpēc tā sāp?

Sēdošā, mazkustīgā dzīvesveida dēļ izmainās muskuļu garumi kājām, iegurnim. Tāpat darbs pie rakstāmgalda vienveidīgi noslogo kakla muskuļus. Nevienmērīga garuma, spēka un noslogojuma dēļ rodas stīvums un diskomforts. Ja tam nepievērš uzmanību, ar laiku attīstās izmaiņas mugurkaula struktūrā, kuras bieži ir neatgriezeniskas. Tās rada izteiktus kustību ierobežojumus un sāpes.

Tikko minētais dzīvesveids panāk arī to, ka muguras stabilizējošie muskuļi atslābst. Viņu darbu pārņem lielie muskuļi, kuri dienas gaitā nogurst. Savu pārslodzi tie izpauž sāpēs, stīvumā, visbiežāk pēc naktsmiera. Mazkustīgums, stabilizācijas trūkums veicina tautā saukto „radziņu” veidošanos pat 25 gadus jauniem cilvēkiem. Radziņi rada tuvējo audu iestiepumu, ko izjūt kā asas sāpes. Sāpju dēļ attīstās izteikti kustību ierobežojumi.

Nepievēršot uzmanību mazajiem, skriemeļus stabilizējošajiem muskuļiem īpašos brīžos (pēc lielām slodzēm, nepareizām kustībām, atrašanās ilgstoši neergonomiskās pozās utt.), pat šķaudiens var izsaukt diska trūci. Tas nozīmē, ka pat vienkārša, netīša kustība var ieguldīt slimības gultā uz vairākiem mēnešiem, sagādājot ciešanas visu atlikušo dzīvi. Dziļo, mugurkaulu stabilizējošo muskuļu atslābšanai ir daudz iemeslu. Tie ir kaitīgi ieradumi, mazkustīgs dzīvesveids, stress, sliktu lietu skatīšanās un domāšana par tām, neveselīgs uzturs, nepareizi kustību ieradumi un darba paņēmieni un citi.

Arī smags darbs, fizisks darbs, pārslodzes, nevērība pret muguras veselību samazina starpskriemeļu disku biezumu, izmaina skriemeļu savstarpējo novietojumu, kas veicina „radziņu” augšanu. Rodas arī muskuļu garumu atšķirības ar savilkumiem tajos. Savilkto, pārslogoto muskuļu dēļ tiek izmainīts skriemeļu savstarpējais novietojums, tiek traucēta nervu darbība un asinsapgāde, kas izpaužas kā neciešamas velkošas sāpes problēmas rajonā un ekstremitātēs ar kustību ierobežojumiem. Parasti cietušie tā vietā, lai sabalansētu darba un atpūtas ritmu, atslogotu nervus, veiktu muskuļu atslābinošas un auguma koriģējošas procedūras, izdzer saujām dažādas zāles. Zāles uz laiku mazina tikai slimības izpausmes, bet kā „dāvanu” pie visām nelaimēm pievieno iekšējo orgānu bojājumus.

Visai šai problēmai patiesībā ir pavisam vienkāršs risinājums, kas, protams, prasīs laiku un uzņēmību. Savā praksē esmu pārliecinājies, ka muguras problēmu gadījumos nav nekas labāks par speciālajiem vingrojumiem ar stiepšanās elementiem, nedaudz papildus izmantojot fizioterapijas procedūras. Kā efektīvākos esmu atzinis stabilizējošos un spēku attīstošos vingrojumus. Smagākos gadījumos jāiesāk ar sāpju mazinošām pozām, nedaudz pastiepjot, atbrīvojot izteikti savilkto muskuļus. Šīs ir pirmās un vislabākās zāles, kuras var lietot gandrīz jebkuros muguras sāpju gadījumos. Jāatzīmē vienīgi, ka pareizi vingrot un stiepties būs grūti iemācīties bez speciālista palīdzības. Nepareizi vingrojot, pozitīva efekta nebūs.

Parasti muguras veselību atgūstošās iestādēs dažādas procedūras veic atšķirīgi cilvēki. Taču pavadot kopā ar pacientu vairākas dienas, ir iespējams pilnīgāk saprast problēmas būtību. Dažreiz par pamatu visām sāpēm var būt kāda psiholoģiska, emocionāla rakstura problēma.

Dzīvesveida centrā „Tavai sirdij” no 8.-15. decembrim un no 12.-19. janvārim pievērsīsies muguras veselībai. Tā būs laba iespēja uzzināt un pārliecināties, ka no sāpēm ir iespējams atbrīvoties un, iespējams, pat ļoti viegli.

TAIFŪNS HAIYAN

- skāris 11,3 miljonus cilvēku
- 673 042 cilvēku bez pajumtes
- 1774 miruši
- 2487 ievainoti
- 82 pazuduši bez vēsts

ZIEDOJUMU kots:

LV77HABA0551002308686

Mērķis: Ziedojums Filipīnām

Banka: a/s "Swedbank", HABALV22

Saņēmējs: Nodibinājums „Fonds ADRA/Latvija”

Reģistrācijas Nr.: 40008018797

Juridiskā adrese: Baznīcas iela 12a, Rīga, LV1010

Zvanot pa 1 LVL
ziedojum tālruni:

9000 6187

ADRA
LATVIJA

ADVENTISTU UZŅĒMĒJU FORUMS

PROGRAMMĀ PAREDZĒTS:

- ◆ SAVSTARPĒJA IEPAZĪŠANĀS
- ◆ SAVAS NODARBOŠANĀS PREZENTĀCIJA
- ◆ UZRUNAS
- ◆ DISKUSIJAS MAZAJĀS GRUPĀS
- ◆ JAUTĀJUMU UN ATBILŽU LAIKS
- ◆ LIECĪBAS

Lūdzam reģistrēties nosūtot uz
e-pastu valdiszelcs@gmail.com
šādu informāciju:

- ◆ Vārds Uzvārds
- ◆ E-pasts
- ◆ Mobilā telefona nr.
- ◆ Jūsu uzņēmuma darbības nozare.
(Ja šobrīd nav sava uzņēmuma, tad norādiet
uzņēmējdarbības nozari, kas saistīta ar jūsu
pašreizējo nodarbošanos).

Dalības maksa - 7Ls

Kontaktinformācija visiem
jautājumiem
valdiszelcs@gmail.com
28446387

“KUNGS SAVAI KALPOŠANAI VĒLAS GUDRUS
CILVĒKUS, CILVĒKUS, KAM IR IEMAŅAS DAŽĀDA
VEIDA DARBOS. IR VAJADZĪGI KOMERSANTI, KAS
VISOS SAVOS DARĪJUMOS IEAUSTU LIELOS
PATIESĪBAS PRINCIPUS. (E.V., KRISTUS LĪDZĪBAS)”

